

ἜΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρώτος

Συνδρομὴ ἔτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν ἄλλοις φρ. 20—Ἀν συνδρομαὶ ἀρχ. ἀπὸ 1 ἰαν. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἰς ἑτέροις.—Τυπὸς προηγ. φύλλον ἂ. 30.—Γραφ. τῆς Διοικήσεως: Ὁδ. Σταδίου, 6.

16 Μαΐου 1876

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΥ ΡΙΚΑΡΔΟΥ,

Ἡ

ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ

Συνήχησ' 181 σελ. 289.

ΣΤ'

Ἔστι ἡ ἀλαζονεία, ἡ δυνηρία καὶ τὰ τρεῖς ἐξοδα εἶναι τρία μεγάλα καὶ καταστρεπτικὰ κακά.

«Δὲν εἶναι ἡ τελευταία συμβουλή τοῦ ἀνθρωπάκου Ρικάρδου, ὅταν λέγῃ Ἡ ὑπερηφάνεια τῶν στολισμάτων εἶναι ὀργή καὶ κατάρα πρὶν συμβουλευθῆς τὴν φαντασίαν σου, συμβουλεύσου τὸ βαλάντιόν σου. Καὶ πάλιν Ἡ ἀλαζονεία εἶναι ἐπαίτης, φωνάζων δυνατώτερα ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, καὶ πολὺ πλέον ἀχόρταστος. Ὅταν ἡγόρασες ἐν ὠραίον πράγμα, πρέπει ν' ἀγοράσῃς καὶ δέκα ἄλλα, διὰ νὰ μὴ ἦναι τίποτε ἀνόμιον. Ἀλλὰ, λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος, εὐκολώτερον εἶναι νὰ πνίξῃς τὴν πρώτην ἐπιθυμίαν, παρὰ νὰ ἐυχαριστήσῃς τὰς ἐρχομένας ἄλλας. Ὁ πτωχός, ὁ θέλων νὰ πιθηκίσῃ τὸν πλούσιον, εἶναι μωρός ὡς ὁ θάτραχος, ὅταν, φουσκάνων, θέλῃ νὰ γεινῆ βῶδι. Τὰ μεγάλα πλοῖα ἠμποροῦν νὰ βύψοκινδυνεύουν εἰς τὸ μέγα πέλαγος· τὰ μικρὰ πρέπει νὰ προσπλεύουν τὴν παραλίαν.

Αἱ τοιαῦται ἀφροσύναι τῆς ἀλαζονείας γλήγορα τιμωροῦνται· διότι, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος, ἡ ὑπερηφάνεια γευματίζει μὲ κενοδοξίαν, καὶ δειπνεῖ μὲ περιφρόνησιν. Καὶ πάλιν Ἡ ὑπερηφάνεια προγευματίζει μὲ ἀφρονίαν, γευματίζει μὲ πτωχεύαν, καὶ δειπνεῖ μὲ ἐντροπήν. Καὶ, τέλος πάντων, εἰς τί χρησιμεύει ἡ ἐπιδεικτικὴ αὐτὴ ὑπερηφάνεια, ὅταν τόσα κινδυνεύωμεν καὶ τόσα ὑποφέρωμεν δι' αὐτήν; Τὴν ὑγείαν δὲν τὴν δίδει, τὴν θλίψιν δὲν τὴν παρηγορεῖ, τὴν ἀξίαν μας δὲν τὴν αὐξάνει. Τὸν φθόνον μόνον διεγείρει, καὶ τὴν καταστροφὴν ἐπισπεύδει.»

Ζ'

Ἔστι πολὺ ἐπιζήμιος αἱ ἐπὶ πίστει ἀγοραὶ, καὶ ὅτι ταχύτατα ἐρχονται αἱ λήξεις.

«Πόσον εἶναι μωροὶ ὅσοι διὰ τὰ περιττὰ χρεώνονται! Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς πωλήσεως, μάς

δίδουν ἐξ μηνῶν προθεσμίαν· καὶ ἴσως αὐτὸ παραινῆσε μερικοὺς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἔλθουν ἐδῶ. Δὲν ἔχουν ὅλοι χρήματα μετρητὰ, πλὴν ὅλοι ἐλπίζουν ὅτι, ὅταν ἔλθῃ ἡ προθεσμία, θὰ πληρώσουν. Ὅταν ὅμως, φίλοι μου, χρεώσεσθε, συλλογισθῆτε τί κάμνετε· δίδετε εἰς τὸν ἄλλον δικαίωμα νὰ προσβάλῃ τὴν ἐλευθερίαν σας. Ἄν δὲν δυνηθῆτε νὰ πληρώσετε εἰς τὴν προθεσμίαν, θὰ ἐντραπήτε βλέποντες τὸν δανειστήν σας, θὰ τοῦ ὀμιλήτε τρέμοντες, θὰ τοῦ λέγετε τὰς χειροτέρας, τὰς ψευδεστέρας, τὰς ἐλσεινοτέρας προφάσεις. Βαθυπδόν, θὰ καταστήσητε νὰ χάσετε ὅλην τὴν εὐλικρινειάν σας, θὰ ἐξετελίσετε τὸν ἑαυτὸν σας διὰ τοῦ ψεύδους· διότι τὸ ψεῦδος εἶναι τὸ δευτερον ἐλάττωμα, τὸ πρῶτον εἶναι ἡ χρέωσις, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος. Καὶ πάλιν· Τὸ χρέος γέρει ὀπισωκάπουλα τὸ ψεῦδος. Ὁ Ἄγγλος, πολίτης χώρας ἐλευθέρως, δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἐντρέπεται, οὔτε νὰ φοβῆται ἀνθρώπον ζῶντα ἢ πτωχεύει ὅμως ἀφαιρεῖ πολὺ λάκις καὶ τόλμην καὶ ἀρετήν. Εἶναι δύσκολον σάκκος εὐκαιρὸς νὰ σταθῇ ὀρθός.

Τί θὰ ἐλέγετε ἐὰν ἓνας βασιλεὺς, ἢ μία κυβέρνησις, ἐξέδιδε διάταγμα νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἐνδύσεσθε ὡς ἄνδρες ἢ ὡς γυναῖκες καὶ, ἂν δὲν ὑπακούετε, νὰ σᾶς καταδικάσῃ εἰς φυλακὴν καὶ εἰς δεσμὰ; Δὲν θὰ ἐλέγετε ὅτι εἰστε ἐλεύθεροι, ὅτι ἔχετε δικαίωμα νὰ φορῆτε ὅπως θέλετε, ὅτι ἐν παρόμοιον διάταγμα παραβιάζει τὰ προνόμιά σας, καὶ ὅτι μία τοιαύτη κυβέρνησις εἶναι τυραννική; Καὶ ὡστόσο, ἐὰν χρεώσεσθε διὰ νὰ κάμνετε φορέματα, θὰ ὑποβλήθητε μόνον σας εἰς αὐτὴν τὴν τυραννίαν. Ὁ δανειστής σας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς στερήσῃ τῆς ἐλευθερίας σας, κατὰ τὴν ὀρεξίν του, καὶ νὰ σᾶς κρατήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως ὅτου νὰ τὸν πληρώσητε.

Ὅταν συμφωνῆτε περὶ τῆς τιμῆς, ἴσως δὲν ἀνησυχεῖτε περὶ τῆς πληρωμῆς· ἀλλὰ, καθὼς λέγει ὁ ἀνθρωπάκος Ρικάρδος, οἱ δανεισταὶ ἔχουν καλύτερον μνημονικὸν ἀπὸ τοὺς χρεώστας· οἱ δανεισταὶ εἶναι φυλὴ δεισιδαίμων, καὶ παρατηροῦν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰς ἡμέρας καὶ τοὺς μῆνας. Ἡ λήξις ἐρχεται χωρὶς νὰ τὴν

1. Κατὰ τοὺς ἀγγλικούς νόμους τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος ἡ προσωπικότησις παρετίθετο μέχρις ὀλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως. Ὁ χρεώστης ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ ἐν τῇ φυλακῇ.

συλλογίζεσθε· ἡ ζήτησις γίνεται πρὶν ἐτοιμασθῆτε νὰ πληρώσετε· ἢ, ἂν δὲν λησμονῆτε τὸ χρέος σας, ἡ λήξις ἥτις πρότερον ἐφαίνετο πολὺ μεμακρυσμένη, θὰ σὰς φανῆ πλησιάζουσα, εἰς ἄκρον σύντομος. Θὰ εἰπῆτε ὅτι ὁ χρόνος ἐβαλε πτερά καὶ εἰς τὰς πτέρας του καὶ εἰς τοὺς ὤμους του. Δι' ἐκεῖνον ὅστις θὰ πληρώσῃ τὸ Πάσχα, ἡ Τεσσαρακοστὴ εἶναι σύντομος.»

^{Ἐπιτελεῖται τὸ τέλος.}

Σ.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συγγραμ. (ὁ) σελ. 290.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ
Ἡ καύσις.

Ὅταν τὸν χειμῶνα θερμαίνης τοὺς πόδας σου εἰς τὴν ἐστίαν, ἀμφιδάλλω πολὺ ἂν ἠρώτησες τὸν ἐαυτὸν σου τί πράγμα εἶνε αὐτὸ τὸ πῦρ, ὁ μέγας τῶν ἀνθρώπων εὐεργέτης· τὸ πῦρ, διὰ τοῦ ὁποῦ κατασκευάζομεν τὸν ἄρτον μας, ψήνομεν τὸ φαγητόν μας, δαμάζομεν τὰ μέταλλα, τὸ πῦρ, διὰ τοῦ ὁποῦ φωτιζόμεθα καὶ θερμαίνόμεθα, καὶ χωρὶς τοῦ ὁποῦ ἡ βιομηχανία τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦτο μηδαμινή.

Τὸ πῦρ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, τὰ στεφανώματα καθὼς λέγει ὁ λαὸς, τοῦ δευτέρου μετὰ τὰ ἄλλα σώματα.

Τὸ δευτέρον, καθὼς ἐλέγομεν τὴν περασμένην ἐβδομάδα, εἶνε ἡγεμὼν καὶ βασιλεὺς τοῦ κόσμου· γνωρίζεις δὲ τί πανηγύρεις καὶ τι φωτοχυσίαι γίνονται, ὅταν ὑπανδρεύονται βασιλεῖς. Τοιαῦτα τελετὰ γίνονται καὶ ὅταν νυμφεύεται τὸ δευτέρον. Αἱ πανηγύρεις τοῦ γάμου του εἶνε ἡ θερμότης ἥτις μᾶς εὐφραίνει, καὶ αἱ φωτοχυσίαι του εἶνε τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον μᾶς φωτίζει. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος εἶνε πολὺ δεσποτικὸς ἀπέναντι τῆς φύσεως, ἀναγκάζει τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου νὰ ὑπανδρεύεται ὅταν ἔχη ἀνάγκην φωτὸς καὶ θερμότητος, καὶ ἀπολαμβάνει αὐτὸς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου.

— Καὶ ἐν τούτοις, θὰ μοῦ παρατηρήσης βέλαια, ἂν θελήσω νὰ κάμω φωτιάν μετὰ πέτραν ἢ μετὰ σιδήρον, δὲν θὰ τὸ κατορθώσω, ἐνῶ με εἶπες ἤδη ὅτι τὸ δευτέρον ὑπάρχει παντοῦ.

Δι' αὐτὸ δὲ ἴσα ἴσα, διότι τὸ δευτέρον ὑπάρχει ἤδη ἐντὸς τοῦ λίθου καὶ τοῦ σιδήρου, δὲν δύναται νὰ γείνη πλέον νέος γάμος· ἡ τελετὴ ἔγεινεν ἤδη. Ἄν εἶχες παρευρεθῆ ὅταν ἔγεινεν αὐτὸς ὁ γάμος, θὰ ἐβλεπες πολὺ περιέργω καὶ καταπληκτικὰ πράγματα. Οἱ σοφοὶ κατάρθωσαν νὰ διαλύσωσιν εἰς μικρὰ τεμάχια πετρῶν τὸν δεσμὸν αὐτῶν, ὅστις εἶχεν ἐνώσει τὸ δευτέρον μετὰ τὰς πρωτογόνους οὐσίας, καὶ ἀπῆλθον ἐκ νέου τὸ θέαμα τοῦ περιέργου ἐκείνου γάμου. Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε πράγματα πολὺ δύσκολα διὰ σὲ, καὶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου.

Ὅς πρὸς τὸν σιδήρον, οἱ γάμοι του μετὰ τὸ δευτέρον γίνονται πολὺ βραδέως καὶ κρυφίως, καθὼς οἱ γάμοι μερικῶν ἀνθρώπων οἴτινες, ἢ ἐντρέπονται δι' αὐτοὺς, ἢ τοὺς κάμουν χωρὶς ὄρεξιν.

Ἄν ἀφήσης π.χ. τὸ ψαλιδιὸν σου εἰς τὸ ὑπαίθριον διὰ δύο τρεῖς ἡμέρας, θὰ τὸ εὖρης ἔπειτα σκωριασμένον. Ἡ σκωρία ἐκεῖνη εἶνε ὁ γάμος τοῦ σιδήρου μετὰ τὸ δευτέρον καὶ ἐχρηιάσθησαν δι' αὐτὸν δύο τρεῖς ἡμέραι· τὸ δευτέρον βλέπεις, δὲν ἔχει πολλὴν συμπάθειαν εἰς τὸν σιδήρον καὶ ἐνώνεται μαζύ του μετὰ πολλὴν βραδύτητα καὶ χωρὶς πολλὴν διάθεσιν.

Ἄν ὅμως πλησιάζῃς ἐν τεμάχιον χαρτίου εἰς τὸ φῶς, ἀνάπτει εἰς τὴν στιγμὴν καὶ καίεται ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων. Ὁ γάμος γίνεταί ταχέως καὶ μεγαλοπρεπῶς μετὰ πανήγυριν καὶ φωτοχυσίαν, ἐνῶ ὁ σκωριασμένος γάμος τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ δευτέρου, γίνεται χωρὶς καμμίαν τελετὴν, διότι πολὺ ὀλίγον δευτέρον νυμφεύεται καὶ ἐνοῦται μετὰ τοῦ σιδήρου. Ὅταν δὲ ἡ ποσότης του αὐτῆ ἦνε μικρὰ, μικρὰ εἶνε καὶ ἡ ἐορτὴ, καὶ δὲν τὴν αἰσθανόμεθα διόλου, καθὼς δὲν αἰσθανόμεθα τὸ βάρος μιᾶς κλωστῆς ἐπὶ τοῦ σώματός μας, ἐνῶ ἠθέλομεν βεβαίως αἰσθανθῆ τὸ βάρος ἐνὸς ὀλοκλήρου δέματός κλωστών.

— Ἀλλὰ τί πράγμα λοιπὸν ἔχει τὸ χαρτίον τόσον εὐάρεστον εἰς τὸ δευτέρον, ὥστε νυμφεύεται μαζύ του τόσον γρήγορα καὶ τόσον πολὺ συγχρόνως;

ἔχει δύο σπουδαίας καὶ πολὺ σημαντικὰς οὐσίας, τὸν ἄνθρακα, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν ἤδη, καὶ τὸ ὑδρογόνον, περὶ τοῦ ὁποῦ ἐκάμαμεν λόγον τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα.

Τὸ ὑδρογόνον εἶνε τὸ ἐλαφρότατον σῶμα, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν. Εἶνε δεκατέσσαρας φορές περίπου ἐλαφρότερον τοῦ ἀέρος· εὐρίσκεται δὲ κυρίως ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὅπου συγκατοικεῖ μετὰ τοῦ δευτέρου, κατ' ἀναλογίαν ἐνὸς πρὸς ὀκτώ, καθὼς εἶδομεν ἤδη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ὕδατος, εἶνε ἀχώριστον ἀπὸ τὸν ἄνθρακα, καὶ τὸ ἀπαντᾷ κανεὶς μαζύ εἰς ὅλας τὰς φυτικὰς καὶ ζωϊκὰς οὐσίας. Εἰς τὸ ξύλον, τὸ ἔλαιον, τὸ οἶνον πνευμα, καὶ ὅλας ἐν γένει τὰς καυσίμους ὕλας, ὁ ἄνθραξ καὶ τὸ ὑδρογόνον εὐρίσκονται στενότερα συνδεδεμένα· διαχωρίζονται δὲ ἅμα ἐγγίση αὐτὰ τὸ δευτέρον· τότε γίνεται ὁ γάμος των, ὠραία φλὸξ ἀναδίδεται, καὶ διαρκεῖ ἕως ὅτου καταναλωθῶν ὅλα.

Τὸ ὑδρογόνον λοιπὸν καὶ ὁ ἄνθραξ εἶνε οἱ δύο πατέρες τοῦ πυρός· καὶ ἐπειδὴ ἡ φύσις μᾶς παρέχώρησεν αὐτὰ τὰ δύο πράγματα μετὰ μὴν ἀφθονίαν, μὴ φοβῆσαι ὅτι θὰ μεινωμεν ποτὲ χωρὶς καύσιμον ὕλην, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀκούῃς τοὺς ἀνθρώπους νὰ παραπονῶνται, ὅτι τὰ ξύλα ὀλιγοστεύουν, ὅτι οἱ γαιάνθρακες ἐξαντλοῦνται,

καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἰς κάδος ὕδατος περιέχει περισσότερο ὑδρογόνον παρ' ὅσον χρειάζεται δι' ἐν μὲγαλον γεῦμα· τὸ δὲ βουνὸν τοῦ Ὑμηττοῦ ἔχει περισσότερο καύσιμον ὕλην ἀπὸ τὰ ἄνθρακωρυχεῖα τῆς Μεταλλευτικῆς Ἑταιρίας. Ὅταν δὲ τελειώσωμεν τὰ ξύλα, καὶ τοὺς γαιάνθρακας, ἤξεύρεις τί θὰ κάμωμεν; Ὁ γάμος τοῦ ὕδατος, ὅστις εἶνε μέγας ὄγκος ἄνθρακος, χωρὶς νὰ φαίνεται· τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ τὸν ἐξαγάγωμεν ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του, καὶ ὁ ἄνθρωπος θὰ εὖρη ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν τέχνην, ἀφοῦ εὖρη πολὺ δυσκολώτερα πράγματα. Τὸ δευτέρον ἀδιαφορεῖ ἐντελῶς περὶ τοῦ πόθεν προέρχεται τὸ ὑδρογόνον καὶ ὁ ἄνθραξ μετὰ τῶν ὁποῦν πρόκειται νὰ νυμφευθῆ. Ἀποβλέπει εἰς τὸ πρόσωπον μόνον οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ γένος, καθὼς πράττουσι σήμερον πολλοὶ ἀνόητοι ἄνδρες, ὅταν πρόκειται νὰ νυμφευθῶν.

Ἰδοὺ τέλος πάντων ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἀναπνοὴν, τὴν ὁποῖαν ἐφαίνετο ὅτι ἀπεφεύγομεν μέχρι τοῦδε, καὶ ἐπανήλθομεν κατὰ περίεργον τρόπον.

Ὅταν τὸ δευτέρον, τὸ ὁποῖον παραλαμβάνει τὸ αἷμα εἰς τοὺς πνεύμονας, ἐπιστρέφει μαζύ του εἰς τὰ ὄργανα, ἤξεύρεις τί εὐρίσκει ἐκεῖ; Ὑδρογόνον καὶ ἄνθρακα.

— Νυμφεύεται λοιπὸν μαζύ των;

Ἐννοεῖται· καὶ δι' αὐτὸ μόνον εἰσέρχεται εἰς τὸ σῶμά μας. Ἰδοὺ δὲ διατὶ, πρὶν σοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀναπνοὴν, ἐχρηιάσθη νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ πῦρ. Πῦρ, καθὼς βλέπεις, καὶ ἀναπνοὴ εἶνε τὸ ἴδιον πράγμα.

^{Ἐπιτελεῖται.}

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΛΛΟΣ.

ΑΠΟΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

Συγγραμ. (ὁ) σελ. 291.

«Τὸ πρωτὸ τῆς 24 Μαρτίου ἐπανελάβομεν πρὸς ἄρκτον τὴν ὁδοπορίαν. Δυστυχῶς ὅμως ἐχαλάσθησαν τὰ ἔλκυθρα τῶν σκύλων, καὶ διὰ τοῦτο συμπαραλάβομεν τρία μόνον τῶν πιστῶν τούτων ζώων ἵνα βοηθήσωσιν ἡμᾶς νὰ σύρωμεν τὸ μέγα ἔλκυθρον, τὸ περιέχον 16 κανταρίων φορτίον. Ἐναντίον δὲ τῶν ὑποθέσεων ἡμῶν ἡ θερμοκρασία δὲν κατέβη ὑπὸ τοὺς 36 βαθμοὺς Ῥεωμέτρου καθ' ὅλην τὴν ἐκδρομὴν, αἱ δὲ ἐκ χιόνος θύελλαι, ἡ ὕγρασις καὶ πλῆθος σχισμαθῶν κατέστησαν εἰς ἄκρον ἐπίπονον αὐτὴν. Αἱ γαῖαι, τὰς ὁποίας ἀνεκαλύψαμεν, ἔχουσι σχεδὸν ἴσην ἔκτασιν πρὸς τὴν τῶν νήσων Σπίτζβεργ, συνίστανται ἐκ πλῆθους νήσων. Καὶ τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς ὠνομάσαμεν Οὐίλεξεκ, τὴν δὲ πρὸς δυσμὰς Ζίσου. Ἀπέραντος πορθμῶς, ὁ Ἀυστριακὸς Σούνδ, διαχωρίζεται κατὰ μῆκος τὸν σφρόν τοῦτον.

Ἰπὸ δὲ τὴν γεωλογικὴν ἐποψίν παρατηρή-

σαμεν πολλὴν ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀνατολικό-βόρειον μέρος τῆς Γροενλάνδης. Αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρεων ἔχουσι κατὰ μέσον ὄρον 2,000 ἕως 3,000 ποδῶν ὕψος· πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος φθάνουσι μέχρι 5,000. Πᾶσαι δὲ αἱ μεταξὺ αὐτῶν θαθύταται κοιλάδες εἶναι πλήρεις κολοσσίων πάγων, ὁποίας μόνον ὁ ἀρκτικὸς κόσμος περιέχει. Ἡ θλάστησις εἶναι πολὺ κατωτέρα τῆς τοῦ Σπίτζβεργ, τῆς Γροενλάνδης καὶ τῆς Νέας Ζέμβλης καὶ ἐπομένως ἐλσεινοτάτη. Πολλὰκις ἀπνητήσαμεν ξύλα κυμαινόμενα, τὰ πλεῖστα ἀρχαιότατα, ὀλίγα ὅμως. Ἐκ τῶν εἰρημένων συμπεραίνομεν ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶναι ὄλιγος ἀκατοίκητος καὶ ὑπὸ ζώων ἀκόμη, ἐκτὸς τῶν πρὸς μεσημβρίαν λευκῶν ἄρκτων.

Ἐνεκα τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας τεταραγμένης ἀτμοσφαιρας πᾶσα παρατήρησις θὰ ἦτο ἀδύνατος, ἂν δὲν ἀνεβαίνομεν εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη. Πάχος πυκνότητος, ἐφ' οὗ ἔκειτο μέγιστος σωρὸς ἄλλων πάγων, συνέδεον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸς ἀλλήλας τὰς γαῖας· ἐφαίνετο δὲ συμπλεχθεὶς νεωστὶ. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου Φράγφορτ, ἡ ὁδοπορία ἐγένετο ἐν τῷ μέσῳ ἀπέραντου ἐρημίας, ὁποίας οὔτε κἀν ἰδέαν εἶχομεν μορφώσει κατὰ τὰς προηγουμένας ἐκδρομὰς.

Μετὰ πέντε ἡμέρας ἐφθάσαμεν διὰ ξηρὰς πλησιέστερον τοῦ πόλου ὅσον οὐδεὶς πρὸ ἡμῶν. Πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τῆς γῆς τοῦ Πρίγκιπος Ῥοδόλφου εἰσῆλθομεν εἰς γιγάντειον πορθμὸν, κατὰ τὸ φαινόμενον φέροντα πρὸς ἄρκτον. Περίεσσεμεν ὅμως εἰς χάος τεμαχίων πάγου, εἰς διάβασιν τῶν ὁποῦν κατηναλώσαμεν κινδυνεύοντες πολλὰς ἡμέρας. Καὶ αὐτὴ ἡ μαγνητικὴ βελόνη παρεξέστρεπτο καὶ μᾶς ἠπάτα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ὑπέρμετρος σωρὸς τῶν πάγων κατέστη ἀδιάβατος, ἠλλάξαμεν διεύθυνσιν καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὸν Ἀυστριακὸν Σούνδ. Ἀπνητήσαμεν πολυαριθμὸς λευκὰς ἄρκτους, τὰς ὁποίας ἐφουνεύσαμεν ἐπιτηδείως, ὡς καθ' ἑκάστην γυμναζόμενοι εἰς τὴν κυνηγεσίαν.

Ἐν τούτῳ τὰ ἐφόδια ἡμῶν ἐξηντλοῦντο ἀδικήτως καὶ παρήρητο ὁ καιρὸς ὁ ἀρμύδιος εἰς τὴν πρὸς βορρᾶν ἐκδρομὴν· διὸ ἀπεφασίσαμεν νὰ διαίρῳμεν εἰς δύο αὐτὴν, δηλαδὴ νὰ χωρισθῶμεν καὶ νὰ προχωρήσωμεν μετὰ σπουδῆς. Καὶ τὸ μὲν μέγα ἔλκυθρον καὶ μέρος ἡμῶν ἐμεινεν ὑπὸ τὴν σκέπην βράχου, ἐνῶ τρεῖς ἄλλοι ἔχοντες καὶ ἔλκυθρον συρόμενον ὑπὸ κυνῶν προέβημεν πορρωτέρω, σκοπὸν ἔχοντες νὰ διατρέξωμεν τὴν γῆν τοῦ Πρίγκιπος Ῥοδόλφου, κειμένην πρὸς ἄρκτον ἐμπροσθεν ἡμῶν. Ἄλλ' ἵνα ἐπιτύχωμεν ἔπρεπε νὰ διαπεράσωμεν τὴν μεγίστην παγοσφρόν κοιλάδα τοῦ Μεδενδορφ, τὴν ὁποῖαν ὑπεθέτομεν πολλὰ δυσπρόσιτον. Καὶ ὅμως ἐπεχειρήσαμεν ἀμέσως τὴν δύσκολον ταύτην πορείαν καὶ μετὰ ἐπίπονον ταξίδιον διὰ μέσου

πολλών μιλίων μήκους εφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς παγοφόρου κοιλάδος. Ἀλλὰ μόλις προέβημεν ἑκατοντάδα βημάτων καὶ ὁ Ζαμίρσκις, οἱ κύνες καὶ τὸ ἔλκυθρον καταβύθισθησαν. Κατωρθώσαμεν ὅμως νὰ τοὺς ἀνασώρωμεν καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐπιούσαν τὸν δρόμον ἡμῶν.

»Μετὰ μεγάλην δὲ περιστροφήν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ Πρίγκιπος Ῥοδόλφου, ἔθεν διπυθύνθημεν τὸ τρίτον πρὸς βορρᾶν. Παράδοξος μεταβολὴ ἐγένετο ἐντοσούτω εἰς τὴν φύσιν. Πρὸς τὴν ἄρκτον ὁ οὐρανὸς ἦτο θαρὸς καὶ μελανωπὸς ἀναθυμιάσεις κιτρινωποὶ καὶ ἀκάθαρτοι συνασπρόντο ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἡλίου ἢ θερμοκρασία ἀνυψούτο ἢ χιών ἐμαλακύνετο ὑπὸ τοὺς πόδας, καὶ ἂν πτηνὰ διευθυνόμενα πρὸς ἄρκτον ἔφεραν ἡμᾶς προηγουμένως εἰς ἀπορίαν, ἠπορήσαμεν ἔτι μάλλον σήμερον ἰδόντες τοὺς βράχους τῆς γῆς τοῦ Πρίγκιπος Ῥοδόλφου κατὰ γράμμα κεκαλυμμένους ὑπὸ πτηνῶν. Ἀναρίθμητα σμήνη ἀνυψοῦντο αἴφνης καὶ ἐπλήρουν τὸν ἀέρα φωνῶν καὶ φαιδρῶν πτερισμάτων ἦτο ἡ ὠρα τῆς ἐπώαςως παντοῦ δὲ ἐβλέπομεν πατήματα λευκῶν λύκων, λαγῶν καὶ ἀλωπέκων. Φῶκαι ἐκοιμῶντο ἐπὶ τοῦ πάγου. Ὅσον ὅμως βεβαία καὶ ἂν ἦτο ἡ ὑπόθεσις ἡμῶν ὅτι εὐρισκόμεθα πλησίον ἀνοικτῆς θαλάσσης, ἐφοβούμεθα πάντοτε ἀποτυχίαν. Ἀπὸ τῆς ὥρας δὲ ἐκείνης δὲν ἤμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἀληθοῦς διευθύνσεως ἡμῶν. Δὲν ἐβαδίζαμεν μὲν ἐπὶ πάγου χειμῶνος, ἀλλ' εἴχομεν ὑπὸ τοὺς πόδας λεπτὸν καὶ νεωπὸν στρώμα, πάχος ἔχον ἐνὸς ἢ δύο δακτύλων, ἐπικινδύνως ἐλαστικὸν καὶ ἐσκεπασμένον ἀπὸ τεμάχια προηγουμένων διαλύσεων. Συνεδέθημεν ὅλοι εἰς τὸ αὐτὸ σχοινίον φέροντες ἕκαστος φορτίον καὶ ἠνοίξαμεν δρόμον μὲ πέλεκυν, μετροῦντες συνεχῶς τὸ πάχος τοῦ πάγου. Ἀφ' οὗ δὲ παραλλάξαμεν τὸ Ἄλκενκάπ, ἀληθῆ κλωβὸν ἐν ᾧ συνεταράττοντο καὶ ἐκελάδουν πλῆθος πτηνῶν, ἐφθάσαμεν εἰς τὰς μεμονωμένας στήλας τοῦ Σωλδνκάπ. Ἐκεῖ ἤρχιζεν ἡ ἐλευθέρη θάλασσα. Ἡ θέα ἦτο ἀληθῶς μαγευτικὴ ἀνωθεν λόφου ἐφαίνετο μακρὰν θάλασσα γλαυκὴ διαπεποικιλμένη μὲ τοὺς λευκοὺς μαργαρίτας τῶν παγερῶν ὁρέων τῆς. Νέφη πυκνὰ ἐκυμαίνοντο διαπερῶμενα ἐνίοτε ἀπὸ τὰς φλογεράς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ εἶτα ἄνω αὐτοῦ δευτέρως ἡλιος σκοτεινότερος ἐφαίνετο ἀνυψούμενος εἰς ὕψος ἄγνωστον.

»Τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Ἀπριλίου ἐπαύσαμεν προχωροῦντες πρὸς ἄρκτον, τοῦ καιροῦ ὄντος γαληνωτέρου καὶ τοῦ θερμομέτρου δεικνύοντος 41-7. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δρόμος ἡμῶν, ἕνεκα τοῦ νεωποῦ πάγου, εἶχε καταστήσει ὄλως ἀβίωτος, ἠναγκάσθημεν νὰ στραφῶμεν πρὸς τὸ κατωφειρὸς τοῦ ὄρους, θελήσαντες δὲ νὰ ἀνερευνησωμεν πεδῖον χιόνος ἐβυθίσσαμεν τὰ πράγματα ἡμῶν

ἐντὸς σχισμῆς βράχου, ὅπου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρωσιν αὐτὰ αἱ ἄρκτοι, καὶ, φθάσαντες εἰς ὕψος βράχου εἰς τὸ ἀκρωτήριον Γερμανίαν, ἀφήκαμεν ἔπισθεν ἡμῶν τὸ ἔλκυθρον, καὶ ὅλοι συνδεδεμένοι διὰ σχοινίου διπυθύνθημεν πρὸς τὴν βορειανατολικὴν παραλίαν καὶ διεπεράσαμεν τὸν πάγον. Καθίστατο δὲ ἡ πορεία ἡμῶν καθόσον ἐπροχωροῦμεν πλέον ἐπικίνδυνος, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν σχισμῶν.

»Ὅθεν μετὰ δρόμον πέντε ὥρων, βέβαιοι ὄντες ὅτι ἀπὸ τῆς μεσημβρίας εἴχομεν φθάσει εἰς τὸ πλάτος 80-5, ἤλθομεν εἰς τὸ τέμας τῆς ἐκδρομῆς, τὸ ὅποιον ὠνομάσαμεν ἀκρωτήριον Lhiggelly. Ἡ θέα ἐκ τοῦ ὕψους τούτου ἦτο ἀκριβῶς ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἔδωκαν πολλάκις ἀφορμὰς συζητήσεως περὶ τῆς φύσεως τῶν ὑψηλῶν πολικῶν χωρῶν. Εὐρυτάτη λεκάνη ἐλευθέρου ὕδατος ἐξετείνεται περὶ τὴν παραλίαν ἐσκεπάζετο δὲ πού καὶ πού ὑπὸ πάγου νεωποῦ, ἐνῶ ὄγκοι πάγων ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς καὶ ἄρκτον. Καὶ ὅμως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὀλίγον προκεχωρημένην ὠραν τοῦ χρόνου καθὼς καὶ τὴν ἐκ δυσμῶν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἐσυμπεράναμεν ὅτι ἡ λεκάνη αὕτη θὰ ἦτο ἐπίσης πλευστή εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θέρους καθὼς καὶ αἱ μεγάλοι ἐκείναι λίμναι αἱ θεωρούμεναι ὡς τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς φύσεως τοῦ πολικοῦ ὠκεανοῦ. Ἡ μαρτυρία ὅμως μιᾶς ὠρας δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνατρέψῃ τὰς ἀντιρρήσεις, ὅσαι προέκυψαν ἐκ πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ ἀποδείξεων. Ἀλλὰ καὶ ἀφαιρουμένης τῆς ἀντιστάσεως τοῦ νεωποῦ πάγου, ὅ,τι θὰ ἐδυνάμεθα νὰ καταδείξωμεν εἶναι, ὅτι, πλοῖον εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἀρκτικὴν ἄκραν τῆς χώρας Ζιού θὰ ἐδύνατο νὰ προχωρήσῃ δέκα ἢ εἴκοσι μίλια πρὸς ἄρκτον, δηλαδὴ ὅσον μακρὰν ἔφθανεν ὁ σφθαλμὸς ἡμῶν ἵνα ἀναγνωρίσῃ τὰς διὰ μέσου τῶν κυμαίνοντων ὄγκων διόδους. Οὐδὲν ὅμως πλοῖον ἐδύνατο νὰ ἀναβῆ τὰ ἑκατὸν μίλια τοῦ Ἀυστριακοῦ Σούνδ, ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ κατορθώσῃ μόνον πρᾶγμα θὰ εὕρισκεν ἐκεῖθεν πάγον πυκνόν.

»Χωρὶς νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς θεωρίας ὡς πρὸς τὴν διανομὴν τῶν γαιῶν τοῦ πόλου ἢ τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν γῆν τοῦ Jillie εἰς τὴν νεωστὶ ἀνακαλυφθεῖσαν χώραν, πρέπει νὰ καταδείξω ὅτι ἡ θέα τῶν παραλίων καὶ τῶν παγοφόρων μερῶν τοῦ τόπου τούτου δεικνύει ἀπέραντον συσσωρευσιν γαιῶν καὶ δικαιολογεῖ μέχρι τινὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διδάκτορος Πέττερμαν περὶ ὑπάρξεως ἀρχιπελάγους μεσαρκτίου. Ὑπὸ τὴν γεωλογικὴν μόνον ἔποψιν ἡ νέα χώρα δεικνύει μικρὰν ἀναλογίαν πρὸς τὰς νήσους Σπίτζβεργ, ἐνῶ ἔχει τοιαύτην πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Γρόνλανδ. Παλαιόντα εἰρηνικῶς μεταξὺ αὐτῶν τὰ διάφορα ἔθνη ὅπως πλατύνωσι τὰς περὶ τῆς γῆς γνώσεις ἀναπετώσι συνήθως τὴν σημεῖαν αὐτῶν εἰς μέρος θεωρούμενον τὸ τελευταῖον ἀκρωτή-

ριον τῆς γῆς. Τοῦτο ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς πρὸς βορρᾶν ἀποδημίας. Ἡ δὲ σημαία τῆς Αὐστροουγγαρίας ἐκυμάνθη πλησιέστερον τοῦ πόλου ὑπὲρ τὰς τῶν ἄλλων ἰθῶν. Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἀπεθέσαμεν ἐντὸς σχισμῆς βράχου ἔγγραφον μαρτυροῦν τὴν ἐκεῖ παρουσίαν ἡμῶν καὶ ἀνελάβομεν τὴν πρὸς τὸ πλοῖον ἐπιστροφήν.

»Χάρις δὲ εἰς τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου ἡμῶν καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν παντὸς φορτίου, ἐξαιρουμένων τῶν τροφῶν καὶ τῆς σκηνῆς, ἐπανεύρωμεν ἐντὸς ὀλίγου τοὺς συντρόφους ἡμῶν περριμένοντας ἀνυπομότως τὴν ἐπιστροφήν μας. Παρητηρήσαμεν μετ' ἀνησυχίας ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἔβρεχε πανταχοῦ τὰ κάτω μέρη καὶ ὅτι ὁ καιρὸς ἐγένετο ἐπιφοβός. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμαζόμεθα νὰ κατακλιθῶμεν ἠκούσαμεν εὐδιακρίτως τριγμῶν πάγων καὶ κρότον κυμάτων συντριβομένων. Τὴν δ' ἐπιούσαν, ἐπαναλαβόντες τὴν ὁδοπορίαν εἶδομεν πρὸ ἡμῶν μέγιστον τέμμα, οὗτινος τὸ ὕδωρ ἐφαίνετο ῥέον πρὸς ἄρκτον, πῶς δὲ νὰ προχωρήσωμεν ἄνευ λέμβου; Τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Αὐστριακοῦ Σούνδ μετεβλήθη εἰς θάλασσαν, τὰ κύματα ἐθραύοντο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πάγου τριάκοντα πόδας μακρὰν καὶ, τὸ δεινότερον, ἐνέσκηψε τρομερὰ θύελλα χιόνος. Ἠναγκάσθημεν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν, καὶ ἐντὸς ἡμερῶν δύο, μετὰ ὁδοπορίαν ἐπιπενωτάτην, κατωρθώσαμεν νὰ τραπῶμεν περὶ τὴν ἄβυσσον μεταξὺ γιγαντιαίων πάγων καὶ νὰ σωθῶμεν. Ἐπὶ τέλους τὴν 21 Ἀπριλίου φθάσαντες εἰς τὸ ἀκρωτήριον Φράγκφορτ εὕρωμεν ἀβλαβῆ τὴν παγερὰν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸ πλοῖον ἄλλὰ θὰ εὐρισκόμεν καὶ τὸν Τέρετωφ; Ἀλλ' εὐτυχῶς ἦτο ὅπου ἀφήκαμεν αὐτὸν, πρὸς μεσημβρίαν τῆς νήσου Οὐίλεξεκ.»

Ἀνεπαύθησαν δ' ἐνταῦθα οἱ ὁδοιπόροι ἡμέρας τινὰς ὅπως ἀναλάβωσιν ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ἐκδρομῆς καθ' ἕνα μῆνα ἐπλανήθησαν μεταξὺ σχισμῶν, πάγων, βρωγμῶν καὶ ὀλόκληρον ἡμέραν κατηνάλωσαν ἐν κόποις καὶ μόχθοις ὅπως προχωρήσωσιν ἐν μόνον χιλιόμετρον ὑποζυγοῦμενοι ὡς κτήνη καὶ σύροντες ὀκτὼ ἢ δέκα ὥρας καθ' ἑκάστην τὰ φέροντα τὰς τροφὰς καὶ τὰ λοιπὰ σκεύη ἔλκυθρα. Εἰ δὲ καὶ εἶχον φονεύσει ὀκτὼ ἄρκτους διαρκούσης τῆς ἐκδρομῆς, αἱ τροφαὶ διενέμοντο μετὰ μεγίστης φειδούς. Καὶ πρὸς ἀνακούφισιν πάντων τούτων τῶν δεινῶν ἀνεπαύθησαν μίαν μόνον νύκτα εἰς καλύβην ἐκ χιόνος ἢ εἰς σχισμὴν βράχου. Τελευταίαν δ' ἐκδρομὴν, ἦττον ἄξιαν λόγου τῶν δύο προηγουμένων, ἐπεχείρησεν ὁ Πάγερ καὶ δύο ἄλλοι πρὸς δυσμὰς καὶ ἄνωθεν τοῦ ἀκρωτηρίου Βρίμα, εἰς ἃ ἀνέβησαν μετὰ κόπου καὶ εἶδον ἐκτεινομένην ἔρημον πρὸς δυσμὰς πρὸς δὲ μεσημβρίαν, ὅθεν ἐμελλον νὰ ἐπιστρέψωσιν, ἢ θάλασσα ἐφαίνετο κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν πάγων. Τέλος πάντων καιρὸς ἦτο

νὰ σκεφθῶσι περὶ ἐπανόδου εἰς τὴν Εὐρώπην: Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλοῖον ἔκειτο πάντοτε προσκεκολλημένον εἰς τοὺς πάγους, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψωσι καὶ νὰ ἐπανέλθωσι μὲ τὰς τέσσαρας λέμβους καὶ τὰς ὀλίγας ζωτροφίας ὅσας ἦτο δυνατὸν νὰ παραλάβωσι. Τὸ ταξείδιον τοῦτο ἦτο βεβαίως κινδυνωδέστατον, διότι ἐμελλον ν' ἀντιταχθῶσιν ἐπὶ ἐλαφρῶν λέμβων πρὸς τοὺς φοβεροὺς ὄγκους τῶν πάγων, αἵτινες παρ' ὀλίγον συνέθλιβον τὸν Τέρετωφ ἄλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἄγκυρα σωτηρίας καθόσον ἂν διεχειμάζον ἐκεῖ καὶ τρίτον πολὺ ἀμφίβολον ἂν ἐσώζοντο. Οἱ θαλασσοπόροι ἐπεσκέφθησαν τὸ τελευταῖον τὸν ἀτυχῆ Κρίς, τὸν κοιμηθέντα τὸν αἰώνιον ὕπνον μακρὰν τῶν φίλων του, ὑπὸ λευκὴν καὶ ψυχρὰν σινδόνην, ἀπεχειρέτισαν τὸ πλοῖον ἐν ᾧ διέτριψαν τόσον χρόνον καθὼς καὶ τὴν ἔρημον καὶ θλιβεράν χώραν, καὶ ἐπεχείρησαν τὸ δύσκολον καὶ πολυκίνδυνον ἔργον τῆς ἐπανόδου.

H'

Ἴδου πῶς διηγεῖται τις τῶν συμπλωτῆρων τὰς περιπετείας τῆς ἐπιστροφῆς: «Ἐλάβομεν δὲ μεθ' ἡμῶν τὰ ἐξῆς: φασιλόους, περριμικάνην, κρέας τεταριγευμένον, ἐκχύλισμα κρέατος, ἄρτον, ποτὰ, σκεύη μαγειρικά, τσάϊον, 275 λίβρας ἀλεύρου καὶ 48 ἄλατος, πολεμφοδία, ὄπλα, ἀσπρόρουχα, γούνας, ζωολογικὰς συλλογὰς, τὸ περιέχον τὰς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις ἡμερολόγιον καὶ τοὺς χαρτοφύλακας. Ἀπετέθησαν δὲ ταῦτα εἰς τέσσαρας λέμβους καὶ τρία ἔλκυθρα ἐν ἑκάστη δὲ λέμβῳ προσελήφθησαν καὶ 250 σφαῖραι, 150 φυσέκια καὶ τρία ὄπλα. Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ἔλαβεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἀναγκαῖα ἐνδύματα, ἦτοι δύο φλανέλας, ἐν ἐσώθρακον, δύο βρακίαι, τρία ζεύγη μαλλίνων καλτῶν, ζεύγος δερματίνων περισκελίδων, δερμάτινα ἐπανωφόρια, ζεύγος χειροκτίων, πῖλον καὶ ζεύγος ὑποδημάτων.»

Εὐκόλως ἐννοεῖται ἡ ζωηρότης τῶν θαλασσοπόρων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ ἰδέα ὅτι ἐμελλον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον δύο ἔτη ἐχρησίμευσεν ἀντι κατοικίας, ἐτάραττεν αὐτοὺς καὶ ἐπαλλεν ἡ καρδία τῶν ὁσάκις ἀνελογίζοντο ἂν θὰ ἐβλέπον ἐκ νέου τὴν πατρίδα τῶν πρὸς τὴν ὁποίαν ἐσπευδον μεταξὺ τοσούτων κινδύνων. Ἀνεχώρησαν δὲ τὸ ἑσπέρας τῆς 20 Μαΐου ἀφέντες ἐντὸς τοῦ πλοίου πολὺτιμα πράγματα, οἷον ἐργαλεῖα ἐπιστημονικὰ, ὄπλα, πολεμφοδία, φορέματα, τρόφιμα, δερματὰ ἄρκτου, πάντα ἐπιμελῶς κλεισθέντα εἰς κιβώτια ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς μέλλοντας ἐρευνητάς. Τὸ δὲ πλοῖον ἐκοσμεῖτο διὰ παντοίων σημαίων, κυματιζομένων ἐπιχαρίτως ὑπὸ λεπτῆς αὔρας. Ὅτε δὲ ἀπεχειρέτισαν αὐτὸ τὸ τελευταῖον, τὴν ὠραν τῆς ἀναχωρήσεως ὁ Οὐεῦπρὲχτ' ἀπέτεινέ τινας λόγους εἰς τὸ συγ-

κεκινημένον πλήρωμα συνέστησε να μη από-βάλωσι τὸ θάρρος αὐτῶν, εἰπὼν ὅτι 250 μόνον μίλια ἀπειχον ἀπὸ τῆς στερεᾶς καὶ ὅτι ἅμα πατήσαντες αὐτήν, ἢ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνο-δος ἔσται βεβαία.

«Τρομερὰ ὑπῆρξε τὸ κατ' ἀρχὰς ἡ ὁδοιπορία· πολλὰκις ἠναγκάζομεθα νὰ συντρίβωμεν τοὺς ὄγκους τῶν πάγων ὅπως διέλθωμεν· πολλὰκις δὲ καὶ ἐξεφορτώνομεν τὰς λέμβους καὶ τὰ ἔλκυθρα ὅπως μεταφέρωμεν ἡμεῖς τὰ φορτία. Ἐβυθίζο-μεθα εἰς τὴν χιόνα μέχρι γόνατος, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐβαδίζομεν φοβούμενοι μὴ ἐμ-πέσωμεν εἰς σχισμὴν ἢ εἰς χαράδραν ἀνοικτὴν με-ταξὺ δύο ὄγκων πάγων. Τὴν πρώτην ἡμέραν μάλιστα ἐπροχώρησαμεν ἐν μίλιον· εἶχομεν ἀποφασίσει νὰ βαδίζωμεν ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ μόνον ἐν ἀπολύ-τω ἀνάγκῃ νὰ διακόπτωμεν τὸν δρόμον. Τὴν δ' ἐ-πιούσαν, ἐπειδὴ δὲν ἤμεθα μακρὰν τοῦ Τέρετωφ, ὁ Πάγερ καὶ εἰς ναύτην, σύροντες ἔλκυθρον, ἐπέ-στρεψαν εἰς αὐτὸν ἵνα ἀναπληρώσωσι τὰς ἀνα-λωθείσας τροφὰς· ἐπέστρεψαν δὲ μετὰ μεσημ-βρίαν φέροντες τροφὰς καὶ ποτὰ, δι' ὃ ὑπερεχάρη-μεν. Τὴν 23 Μαΐου, ἂν καὶ διατρέξαμεν περὶ τὰ 3/4 τοῦ μιλίου, ἐπανῆλθε καὶ δεύτερον ὁ Πάγερ εἰς τὸ πλοῖον καὶ παρέλαβε νέα ἐφόδια.

» Ἀφ' ἧς ἀνεχωρήσαμεν, ὁ καιρὸς ἦτον εὖνους, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς καὶ γαλήνιος καὶ ἡ νύξ ἐφα-τίζετο ὑπὸ λαμπρῶν ἀστέρων· ἐγὼ δὲ ποτὲ δὲν εἶδον κατὰ τὰς πρὸς τὸν πόλον χώρας ὅσας ἐπε-σκέφθην τόσῳ λαμπροῦς ἀστέρας. Οἱ κύνες ἐφέ-ροντο θαυμασιῶς, ἔλκοντες εὐκόλως φορτία 12 καὶ 15 κανταρίων. Μία ἄρκτος ἐφάνη πρὸς τὸ ἑσπέρας τρέχουσα ὀρμητικῆ καὶ ἀναρροφουσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀέρα. Ἐνῶ παρατηροῦμεν τὰ κινήματα αὐτῆς ἐφάνητο ὅτι δὲν μᾶς ἐπερίμενε καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη ἀποροῦσα. Ὀλίγαι σφαί-ραι ἤρκεσαν νὰ τὴν καταβάλωσιν, αἱ δὲ σάρ-κες αὐτῆς, ὧν μέρος ἐπεδαψιλεύσαμεν καὶ εἰς τοὺς κύνας, ἐποίκιλαν τὸ γεῦμα ἡμῶν.»

Τὴν 25 Μαΐου οἱ ὁδοιπόροι παρετήρησαν πρὸς μεσημβρίαν νῆσον ἄγνωστον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο μακρὰν διευθύνθησαν ἐκεῖ. Ὁ δρόμος ὅμως ἦτο δυσκολώτατος, καὶ ἔνεκα τῆς παχείας χιό-νος ἐχώνοντο εἰς αὐτὴν μέχρι μηροῦ. Τὴν δὲ 30 Μαΐου φθάσαντες εὗρον ξύλα παμπάλια, κατα-φραγωμένα ἐξωτερικῶς, ἐσωτερικῶς δὲ ἀρκούν-τως διασπασμένα καὶ διὰ τοῦτο εὐφλεκτα. Ἀνεκούφισε δὲ αὐτοὺς κατὰ πολλὰ τὸ πῦρ, ἐξα-σθενήσαντας ὑπὸ τοῦ ψύγους καὶ τοῦ κόπου. Ἀντὶ ὕδατος ἐθεράπευον διὰ χιόνος τὴν δίψαν, ἧτις καθίστατο φλογερὰ ἔνεκα τῆς περὶ τὰ πο-τὰ φειδοῦς, τῶν τεταρτιζυμένων κρεάτων καὶ τῶν ἀλευρωδῶν φαγητῶν· ἐπειδὴ δὲ ἐφο-βούντο τὴν ὀφθαλμικὴν τὴν προξενουμένην ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς χιόνος ἀντανάκλαστος τοῦ ἡλίου, ἐφόρε-σαν χρωματιστὰ ὀμματουάγια, τῶν ὁποίων εἶχον ἱκανὰ ζεύγη· τὸ ὑγιεινὸν τοῦτο μέτρον μετεχει-

ρίζοντο πρὸ πολλῶν αἰώνων οἱ Ἑσκιμῶσι, οἵ-τινες στερούμενοι ὕλων φοροῦσι ξύλινα δίοπτρα ἔχοντα λεπτοτάτας σχισμὰς δι' ὧν βλέπουσι τὸ φῶς, ὀνομάζοντες ταῦτα ὀφθαλμοὺς χιόνος. Ἦναγκά-σθησαν δὲ νὰ ἐπανέλθωσι τρίτην φορὰν εἰς τὸν Τέρετωφ· τὴν 4 Ἰουνίου ἔνδεκα αὐτῶν ἐμακρύν-θησαν ἀπὸ τῆς νῆσου εἰς ἡν εὐρίσκοντο ἔτι, καὶ μετέβησαν εἰς ἀναζήτησιν τῆς λέμβου τὴν ὀ-παίαν εἶχον ἀφήσει ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐπέστρεψαν τὴν πρώτην τῆς 6 Ἰουνίου καὶ γευθέντες ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀνέλαβον ἀπὸ τοὺς κόπους. Ὁ δρό-μος ἐγένετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δυσκολώ-τερος, ἦτο δὲ τοσοῦτον κατὰμεστος πάγων, ὥ-στε ἐφάνητο ὅτι ἀδύνατος ἦτο σχεδὸν πλέον ἡ χρῆσις τῶν ἔλκυθρων. Καὶ πρὶν εἰσελθῶσιν εἰς τὸν στενὸν πορθμὸν τὸν πλήρη σωρῶν πάγων, ἠ-θέλησαν νὰ βεβαιωθῶσιν ἂν αἱ λέμβοι θὰ ἐβά-σταζον εὐκόλως τὰ ἐπὶ τῶν ἔλκυθρων δώδεκα ἢ δεκαπέντε καντάρια. Ἐβρίψαν λοιπὸν εἰς τὴν θάλασσαν μίαν αὐτῶν, ἀλλὰ μὲν ἤρρισε νὰ πλέῃ καὶ συνετριβῆ σχεδὸν ἀπὸ τοὺς πάγους· διὸ ἔσπευσαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψωσι, χαίροντες μᾶ-λιστα ὅτι ἔσωσαν τὸ ἔλκυθρον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ. Τέλος πάντων ἐφθασεν ἡ πολυπόθητος ἡμέρα καθ' ἣν ἐπέβησαν εἰς τὰς λέμβους χωρὶς νὰ φο-βῶνται τοὺς ἐκεῖ ἀσθενεστάτους πάγους.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἔβλεπον ἀπείρους διώρυγας τῶν ὁποίων ἡ διάβασις ἦτο ἐλευ-θέρα, προσιωνίζουσα κλίμα γλυκύτερον. Τὴν 24 Ἰουνίου παρέδωκαν εἰς τὰς φλόγας τὰ ἔλκυθρα καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς μεσημβρίαν τὴν ἡμέραν σκοπεύοντες ν' ἀναπαυθῶσι τὴν νύκτα.

Ἀλλὰ πολλὰι δυσκολίαι ὑπελείποντο, καὶ πολ- λάκις ἐνώπιον τῶν σωρῶν τῶν πάγων οἵτινες ἐ-φραττον τὴν διάβασιν, οἱ ὁδοιπόροι ἠναγκάσθη-σαν νὰ μεταφέρωσιν αὐτοὶ τὰς λέμβους, ὅπως ὑπερβῶσι τὰ ἐμπόδια· φονεύσαντες δὲ σκυλοψαρχ ἐξήγαγον ἔλαιον ὅπως θερμανθῶσι καὶ κρέας ὅ-πως φάγωσι. Τὸ εἶδος τοῦ κρέατος τούτου εἶναι καλὸν μὲν, ἀποτρόπαιον ὅμως τὴν γεῦσιν καὶ μόνον ἡ ἀνάγκη βιάζει τὸν ἀνθρώπον νὰ τὸ φάγῃ. Μὴ ἔχοντες δὲ πλέον οἰνόπνευμα ἵνα ἀναλύσω-σι τὴν χιόνα, στερούμενοι δὲ καὶ πάσης καυ-στικῆς ὕλης, ὑπέφερον πολὺ ἀπὸ τὴν δίψαν· καὶ ἦσαν μὲν ὑγιεῖς, ἀλλὰ ἀδύνατοι.

Τὴν 29 Ἰουνίου, τὸ γεῦμα ἡμῶν ἐσύγκειτο ἐξ ἡμισείας λίθρας ἄρτου, ἐνὸς ποτηρίου τσοκο-λάτας καὶ κρέατος σκυλοψάρου.

Τέλος πάντων περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου οἱ ἄ-νεμοι ἐστράφησαν πρὸς τὸν βορρᾶν καὶ μετὰ τῶν πάγων ἐσχηματίσθησαν χάνδακες καὶ τέλ-ματα· εἰ δὲ αἱ ἀλλεπάλληλοι βροχαὶ ἐμαλά-κνον τοὺς πάγους, κατωρθώσαμεν ἐν τῷ δια-στήματι εἴκοσιν ἡμερῶν νὰ διατρέξωμεν ἐξήκοντα μίλια ποτὲ μὲν μεταχειριζόμενοι πελέκει, ποτὲ δὲ κωπηλατοῦντες, καὶ ἄλλοτε ἀνυψοῦντες τὰ ἱστία.

» Κατὰ τὴν διάβασιν ταύτην ἐβεβαιώθημεν ὅτι οὐδεὶς πρὸ ἡμῶν διήλθε τὸ μέρος τοῦτο μέ-χρι τῆς νεωστὶ ἀνακαλυφθείσης γῆς. Τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου ἡ κατάστασις τῶν πάγων προσῆ-νυεν ὅτι ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασ-σαν, διὸ καὶ ἀνεπτέρωθησαν αἱ ἐλπίδες μας, ἂν καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἐμείναμεν φυλακισμέ-νοι μετὰ τῶν πάγων ἐπὶ πέντε ἡμέρας. Ἡ ἀπε-λευθέρωσις ἡμῶν ἐγένετο τὴν 13 Αὐγούστου καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὄριον τῶν πά-γων εἰς τὸ ὑψηλότερον πλάτος 75-40. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπιστεῦταμεν ὅτι θὰ σω-θῶμεν· καὶ τῶν ὄντι μόνον εἰς τὴν εὐνοϊκὴν κατά-στασιν τῶν πάγων τοῦ πλάτους τούτου χρεω-στοῦμεν τὴν ἐπιστροφήν μας.

» Μετὰ ὠραιότατον καιρὸν εἰσήλθομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν καὶ ἐπλεύσαμεν περὶ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Νέας Ζεμβλῆς. Τὴν 18 Αὐγούστου ἐπατήσαμεν εἰς νέαν ξηρὰν εἰς τὴν Χερσόννησον τοῦ Ναυαρχείου καὶ τὴν 24, δηλαδὴ μετὰ 96 ἡμέρας, εὗρομεν εἰς τὸ Dunon-Bey τὸ ῥωσικὸν πλοῖον Νικολάι, τὸ ὁποῖον ἐφιλοξέ-νησεν ἡμᾶς μετὰ προθυμίας, ὡς συνειθίζει ὁ ῥω-σικὸς λαός. Μετὰ μικρὸν πλοῦν ἤλθομεν εἰς Βορ-δοί, εἰς Νορβηγίαν, ὅπου ἀπέβημεν τὴν 4 Σεπ-τεμβρίου 1874. Τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημ-βρίαν ἐπατήσαμεν τὴν φιλοξενον ταύτην γῆν σκιρτῶντες ὑπὸ χαρᾶς ὅπως σκιρτῶσιν οἱ ἀπε-λευθερούμενοι μετὰ μακροῦς κινδύνους καὶ τα-λαιπωρίας. Τὴν ἐπιστροφήν τῶν ναυσιπόρων ἐπα-νηγύρισεν ὁ λαός, γνωστὸν δὲ μετὰ ποίου ἐνθου-σιασμοῦ ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς εἰς Βιέννην.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

L. ROZIER.

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη χάριςσα καὶ διδακτικωτάτη ἀφήγησις ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ αἰδίου Κοραῆ πρὸς τὸν ἐν Σμύρῃ πρωτοψάλτην Δημήτριον Λόγον. Μετὰ τοῦ πρωτοψάλτου τούτου συνεδέτο ὁ Κοραῆς διὰ φιλίας στε-νωτάτης καὶ θερμῆς, συνεχῶς δ' ἐπέστελλεν αὐτῷ ἐκ Πα-λάας μακρὰς ἐπιστολάς, περιεχοῦσας πληροφορίας καὶ κρίσεις ἀξίας μελέτης περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους καὶ τῶν διατρεφάντων κατὰ τὴν μεγάλην ἐπαναστα-σιν τοῦ 1792 καὶ μικρὸν πρὸ ταύτης. Ὁ δὲ Δάμιος Κουπ, ὃν μετ' εὐγνωμοσύνης ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀφηγήσει ἀναφέρει, ἦν ὁ Βερνάρδος Κουπ, ἐφημέριος τοῦ ἐν Σμύρῃ ναυτίου τοῦ Ὀλλανδοῦ προξένου, «ἀνὴρ σοφός, σεβάσιμος καὶ σεβαστός», ὡς χαρακτηρίζει αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του· τούτων νέος ὡν ἔτι ὁ Κοραῆς ἐν Σμύρῃ εἰδίδεε τὴν ἑλληνικὴν, ἀντιδιδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τὴν λατινικὴν. Σ. τ. Δ.

ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΚΟΡΑΗ

Πολλάκις εἰς τὰς ἀνιάρὰς μου ἀγρυπνίας ἀναλίσκω τὸν καιρὸν συλλογιζόμενος τὰ πάθη μου. Ἀφ' οὗ τὰ ἀπαριθμησῶ ὄλα ἐν πρὸς ἐν, ἀρχόμενος ἀπὸ ἐκείνα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὅποια ἦσαν αἱ πατρικαὶ παιδεύσεις διὰ τὰς ἐν οἴκῳ ἀταξίας μου, οἱ βραδύσμοι τοῦ φροντιστη-ρίου διὰ τὰ γραμματικὰ, καὶ διαβαίνω ἔπειτα εἰς τὰ πλέον ἀνιάρὰ, ἀφ' οὗ λέγω τὰ ἀπαριθ-

μήσω ὄλα, ἢ καὶ ὅσα ἐνθυμοῦμαι, μοὶ φαίνε-ται νὰ ἀκούω μίαν φωνὴν ἀοράτως: «Ἀχάριστε, ἂν ἡ Πρόνοια σὲ ἐπαίδευσεν πολυειδῶς καὶ πο-»λυτρόπως, σὲ ἔκαμεν ὅμως καὶ μεγάλας εὐερ-»γείας.» Καὶ τότε ἀρχομαι ἐκ τοῦ ἐναντίου νὰ ἀπαριθμῶ τὰ τῆς Προνοίας δωρήματα, καὶ σὲ βεβαιῶνω, φίλε μου, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν ὑπολο-γισμὸν εὕρηκα πάντοτε τὸν ἀριθμὸν τῶν καλῶν ἀνώτερον ἀπὸ τὰ κακὰ. Οὕτω παρηγορούμενος μὲ τοιούτους λογισμοὺς, ἀπεκοιμήθην μίαν νύ-κτα πρὸς τὸ ἐξημέρωμα· καὶ εἶδον καθ' ὕπνου θεάμα περιεργον, καὶ ἄξιον νὰ παρηγορήσῃ ὄχι μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ πάντας τοὺς κακῶς πάσχοντας. Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καταβαίνων παρεστάθη εἰς τὴν κλινὴν μου, κολοσσαῖος τὸ μέγεθος, ἐκράτει δὲ τρυτάνην εἰς χεῖράς του, ὡς ἐκείνην μὲ τὴν ὁποῖαν ζυγίζουσι καμμίαν φορὰν τὰ ξύλα ἐμ-προσθεν εἰς τὸ Κουμρέκιον. «Παραπονεῖσαι, μὲ» λέγει, ὡς ἠδικημένος ὑπὸ τῆς Προνοίας.» Ἄλλ' ἰδοὺ τῆς Δικαιοσύνης ἡ τρυτάνη! Βάλε» εἰς τὸ ἐν μέρος ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας ἐν τῷ βίῳ,» καὶ πρόσεχε μὴ λησμονήσῃς τίποτε.» Ἐγὼ τρέμων ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὡς βλάσφημος, καὶ ἐπιθυμῶν ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ δικαιολογηθῶ, ἀρχισα μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ ἐπιφορτί-ζω τὴν μίαν πλάστιγγα τῆς τρυτάνης μὲ ὅσα κακὰ ἐδυνήθην νὰ συλλογισθῶ, καὶ φο-βούμενος μὴ νικηθῶ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, συνεφό-ρουν ἀκόμη καὶ πολλὰ ἄλλα εὐτελεῖ καὶ ἀνάξια λόγου· ὅποια παραδείγματα χάριν ἦσαν, νὰ ὑπάγω καμμίαν φορὰν εἰς τὸν Κουγλουτζᾶν πε-ριπατῶν· νὰ κρημισθῶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς κλίμακα τοῦ ὀσπητίου, τρεῖς μόνον ἢ τέσσαρας βαθμοὺς (ἂν ἐνθυμοῦμαι καλῶς), χωρὶς ἄλλην βλάβην, παρὰ τὴν συνετριβὴν ἐνὸς ποτηρίου, τὸ ὁποῖον ἐκράτουν εἰς χεῖρας. Εἰς ὀλίγα λόγια ἐφόρτισα τὴν πλάστιγγα ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ ἀπὸ τὰ ὄντα καὶ ἀπὸ τὰ δοκοῦντα κακὰ. Τὸ θαυμαστὸν ἦτον, ὅτι ὁ Ἄγγελος δὲν ἔλεγε τί-ποτε πρὸς αὐτὰ· ἀλλ' ἐπροσποιεῖτο νὰ μὴ κα-ταλαμβάνῃ τὴν ἀπάτην. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσα τὴν συκομιδὴν ὄλων μου τῶν κακῶν, ἔχεις ἄλλο τι περισσότερον; μὲ λέγει ὁ Ἄγγελος. Ὅχι, ἀπε-κρίθην ἐντρομος. «Σὺ μὲν, λέγει, ἐπεφόρτισας τὴν» πλάστιγγα μὲ ὅσα ἤθελες καὶ δὲν σὲ ἐκώλυσα» κατ' οὐδέν· ἐγὼ δὲ θέλω βάλλει εἰς τὴν ἐτέραν» πλάστιγγα τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν» συγκατάθεσίν σου· σὲ δίδω ἀδειαν νὰ μοὶ ἐναν-»τιωθῆς εἰς ὅ,τι κρίνεις ἢ κατὰ πολλὰ βαρὺ, ἢ» ἀνοικεῖον νὰ συγκάταριθμηθῆ μετὰ τῶν καλῶν.» Ἦρρισε λοιπὸν νὰ στοιβάξῃ καὶ αὐτὸς τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ δωρήματα. Καὶ ποῖα δωρήματα; ὅποια ποτὲ δὲν συλλογιζόμεθα, τόσων ἐτυφλώθημεν ἀπὸ τὴν φιλαυτίαν! Ἐβρίψην εἰς τὴν πλάστιγγα τὴν ζῶν καὶ τὴν ὑπαρξιν, καὶ τὸ νὰ μὴν ἀπο-θάνω μέχρι τοῦ νῦν, μελονότι πολλὰ νοσήσας, ὡς δωρήματα τοῦ Θεοῦ. Εἰς αὐτὸ βλέπων με ἀπο-

ροῦντα, «Δὲν ἀνέγνωσ ποτὲ, μὲ λέγει, τὴν Γραφήν;» Ναι, τὸν ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ μετέφρασα μίαν Κατήχησιν, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθροισα τὰ ὠραιότερα ῥητὰ τῆς Γραφῆς. Μεταξὺ αὐτῶν, μὲ λέγει, πρέπει νὰ εὑρηκας καὶ τὸ «Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν». Ἀλλὰ τί κακὸν μου καιρὸν ἤθελα, πρωτοψάλτα, νὰ τὸν ἐνθυμίσω τὴν Κατήχησιν; Ἀρπάξει ἔν ἀντίτυπον (δὲν ἤξεύρω ποῦ τὸ εὑρεν εὐθὺς), καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὴν πλάστιγγα, ὡς δῶρημα Θεοῦ καὶ αὐτό. Ἐζήτησα νὰ ἐναντιωθῶ, προφασίζόμενος τοὺς μὲνους τῆς μεταφράσεως, καὶ σπουδάζων νὰ δείξω ἀληθῶς ὅτι εἶναι πόνημα ἰδικόν μου, καὶ ὄχι δῶρημα ἄλλου· καὶ αὐτὸς μὲ ἀπεστόμωσε μὲ τὸ «Χωρὶς αὐτοῦ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδὲν» καὶ μὲ τὸ «Πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαίνον» καὶ μὲ τὸ «Τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν», καὶ μὲ ἄλλους μυρίους τόπους τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης. Ἐθαύμασα, φίλε μου, πόσον ἦτο δυνατὸς ἐν ταῖς Γραφαῖς ὁ Ἄγγελος, καὶ ποῦ ἀνέγνωσε τὴν Γραφήν, μὴ ὄντων (καθὼς ἤξεύρεις) ἐν οὐρανοῖς μήτε βιβλίον, μήτε τυπογράφον. Ἀνέβασεν ἔπειτα εἰς τὴν πλάστιγγα τοὺς μακαρίτας γονεῖς μου, μὲ πᾶσαν αὐτῶν τὴν προθυμίαν νὰ μὲ προξενήσωσιν ὅλα τὰ μέσα τῆς σπουδῆς· ἀνέβασε τοὺς καλοὺς μου συγγενεῖς καὶ τοὺς εὐεργέτας μου, ὡς τὸσαῦτα τοῦ Θεοῦ δωρήματα· ἢ πλάστιγγῃ ἤρχισε νὰ κινήται· ἐγὼ ἔτρεμόν ὄλος, ἐνθυμούμενος τὸ «Οὐ δικασθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν»· ἀναβιβάζει τέλος τὸν Δόμινον Κευν. Εἰς αὐτὰ ὅλα δὲν εἶχον τί νὰ ἐναντιωθῶ. Ἐπειτα βλέπω τὴν Λογιότητά σου πλησίον τοῦ Ἄγγελου, ἔτοιμον νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν πλάστιγγα. Τότε ἀληθινὰ ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι, ὅτι ἐγὼ νὰ μείνω ἀναπολόγητος, μάλιστα βλέπων, ὅτι διὰ τὸ ψῦχος (ἐπειδὴ ἦτο χειμῶν) ἤσουν ἐνδεδυμένους, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καταπεφορτισμένους μὲ δύο θρηυτάτας γούνας, καὶ εἶχες ἐπὶ κεφαλῆς σου καλουπάκιον. Οὐαί, ἔλεγον, εἰς ἐμέ! Ἄν ἀναβῇ ὁ πρωτοψάλτης μὲ τοιαύτην σκευήν, ἢ πλάστιγγῃ ἔχει νὰ κλίνη ἐξάπαντος. Μὴ ἔχων τί ποιήσω, εἶπον τὸν Ἄγγελον, ὅτι δὲν στέργω νὰ σε ἀναβάσῃ οὕτως ἔχοντα ἐπὶ τῆς πλάστιγγος· καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ λάβῃ καιρὸν, ἤρχισε νὰ σε ἐκδύνη ἐν πρὸς ἐν τῶν ἐνδυμάτων σου, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ μπινισίου καὶ καταντῶν εἰς τὸν χιτῶνα, εἰς τρόπον ὡς σε ἀφῆκε γυμνόν, παντάγυμνον, ὡς ἐξῆλθες ἐκ κοιλίας μητρὸς σου, καὶ ὡς ἀπελούσῃ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν μητέρα τὴν γῆν. Μὲ ὄλην τὴν ἀπορίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην, μὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα· ὄχι μόνον διὰ τὴν γυμνότητά εἰς τὴν ὁποίαν σὲ ἐβλεπον, ἀλλὰ προσέτι καὶ διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τὴν ὁποίαν εἶχες, καὶ τὰς ἀράς τὰς ὁποίας ἐξέχεες κατ' ἐμοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους. Τέλος πάντων σὲ ἀναβίβασεν εἰς τὴν πλάστιγγα κατὰ

τὴν θέλησίν μου· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; μολοῦτο τοῦτο ἢ τρυπᾶν ἐκλίνε πρὸς τὸ ἔδαφος. Καὶ ὁ Ἄγγελος, θέλων νὰ μὲ καταισχύνῃ περισσότερο, «Αὐτὰ, μὲ λέγει, ὅσα συνεφόρησα εἰς τὴν πλάστιγγα δὲν εἶναι μήτε τὸ ἑκατοστημόριον ἐκ πάντων, ὅσα σὲ εὐεργέτησεν ἡ Πρόνοια· καὶ ὅμως ὑπερβαίνουσιν ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας, ἢ φραντάζεσαι νὰ ἐδοκίμασας. Γενοῦ λοιπὸν εὐγνωμονέστερος, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ «Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἔδωκέ μοι;» Καὶ τοῦτα τὰ λόγια ἦσαν τοῦ ἐνυπνίου τοῦ ἐπιμύθιου.

ΠΕΡΙ ΜΗΛΟΛΟΝΘΗΣ

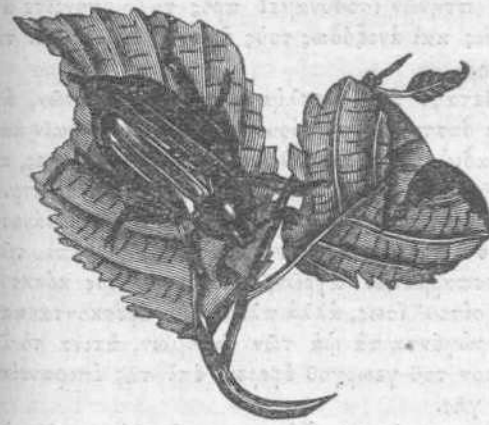
Πολλάκις ὁ κηπουρὸς διερχόμενος τὰς πρασιάς αὐτοῦ ἀγανακτεῖ παρατηρῶν ἐν μέσῳ τῶν ὑγιῶν καὶ θαλλόντων φυτῶν καὶ τινα μεμαραμένα καὶ φθίνοντα ὡς ὑπὸ νόσου χρονίας· ἄλλοτε δὲ πάλιν περίλυπος θεωρεῖ τὰ φύλλα τῶν λαχάνων του καὶ τῶν δένδρων καταβεβρωμένα. Ἡ τοιαύτη κατάστασις, ἐλαττοῦσα τὴν συγκομιδὴν, ἐμβάλλει αὐτὸν εἰς δυσθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐτι μᾶλλον ἐπιτείνει ἡ ἀνεπάρκεια τῶν μέσων αὐτοῦ πρὸς θεραπείαν τῆς νόσου, ἧς τὰ αἷτια ἐκ πείρας γινώσκει.

Δὲν λανθάνει τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτι συνηθέστατα αἷτια τῆς καταστροφῆς τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων εἶναι ἔντομα, ὧν ἄλλα μὲν ὑπόγειον βίον διάγοντα καταβιβρώσκουσι τὰ ριζίδια καὶ τὰς ρίζας τῶν φυτῶν, ἄλλα δὲ ὑπέργειον κατατρώγουσι τὰ φύλλα, ἀποστεροῦντα οὕτως ἐκεῖνα τῶν ὀργάνων, δι' ὧν εἰσάγεται εἰς τὸ σῶμα αὐτῶν ἡ τροφή. Διὰ τοῦτο δὲ ἄκραν χαρὰν αἰσθάνονται οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ κηπουροὶ ὅσάκις συναντῶντες φονεύουσι τούτους τοὺς ἐν τῷ κρυπτῷ καταστροφεῖς τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν.

Ἐἶδη ἐπιβλαβῶν ἐντόμων ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ διάφορα· ἐνταῦθα δ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνός μόνον τὸν βίον θέλομεν περιγράψαι, τῆς *μηλολόνης*, ἧς καὶ ὡς ὑπόγειος σκώληξ καὶ ὡς ἐντομον ἐναέριον κατὰ καιροῦς ἐν μεγάλῃ πληθύνῃ ἐνσκήπτουσα πολλαχοῦ ἐπιφέρει καταστροφὰς τῶν λαχανοκήπων, τῶν δειδροκήπων, τῶν δασῶν. Μετὰ τὴν περιγραφὴν δὲ τοῦ βίου τοῦ ἐντόμου τούτου, θέλομεν περιγράψαι τίνα μέσα καταστροφῆς μεταχειρίζονται οἱ γεωργοὶ κατ' αὐτοῦ καὶ τίνα αὐτὴ ἡ φύσις, ὡς ἐπίκουρος ἐπερχομένη· ἐπὶ τῶν τελευταίων δὲ τούτων κυρίως ἐπικαλούμεθα ἰδίᾳ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἡ *μηλολόνη* εἶναι ἔντομον ἔχον μέγεθος καὶ μορφήν ὁμοίαν ἐν πολλοῖς πρὸς τὴν παρ' ἡμῶν κοινῶς καλουμένην *χρυσόμυγα* (ὄρ. εἰκόνα Α'). τὰ ἔλυτρα αὐτῆς εἶναι ξανθέρυθρα, ὁ θώραξ μέλας, ἡ δὲ κεφαλὴ φέρει κεραίας ἐσχί-

σμένες κατὰ τὸ ἄκρον παρὰ μὲν τῇ ἄρρην εἰς 7, παρὰ δὲ τῇ θηλείᾳ εἰς 6 φύλλα. Ὑπὸ τοιαύτην δὲ μορφήν ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς γῆς περὶ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου ἢ περὶ τὰς ἀρχὰς Μαΐου. Φοβουμένη τὸ φῶς τὴν μὲν ἡμέραν κρύπτεται ἐν τοῖς φυλλώμασι τῶν δένδρων, μένουσα αὐτοῦ ἀκίνητος ἢ ἡμινεναρνωμένη, περὶ δὲ τὴν ἑσπέραν ἀναζωογονουμένη, φαίνεται, ἐκ τῆς δρόσου καταλείπει τὸ ἄσυλόν της καὶ ἵπταται θορυβωδῶς. Αἱ πτήσεις αὐτῆς ἔχουσι τὸ ἰδιᾶν ὅτι διακόπτονται διὰ βιαιῶν πτώσεων ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ἐφ' οὗ συνήθως καταπίπτει ὑπτία, κινουσα γελοιοδῶς τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω, ἄχρις οὗ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν της. Ἡ ἀδεξιότης ὅμως αὐτῆς περὶ τὸ καλῶς ἵπτασθαι οὐδὲν κώλυμα παρεμβάλλει εἰς τὸ νὰ ἀνευρίσκη τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἅτινα κατατρώγει

Εἰκόνα Α'.

μετ' ἀδηφαγίας ἀπεριγράπτου. Ὅταν πολλὰι χιλιάδες ἐκ τῶν ἐντόμων τούτων τρώγουσιν ἀκίνοει τις διακεκριμένως τὸν θόρυβον τῶν φυλλοτόμων αὐτῶν σιαγόνων. Τὰ δένδρα, ἐφ' ὧν ἀρίσκειται νὰ διατρίβῃ ἡ *μηλολόνη* εἶναι *βερυκοκέαι*, *κορομηλαί*, *ροδακινεῖαι*, *πεῦκαι*.

Ἡ *μηλολόνη* ἐν πλείσταις χώραις τῆς Εὐρώπης κατὰ σμήνη ἐπιπολάζει ἐπιφέρουσα τὰς αὐτὰς ἐκεῖ καταστροφὰς, οἷας παρ' ἡμῶν ἡ ἀκρίς. Ἐν Ἑλλάδι εὐρίσκειται εἰς μικρὸν ἀριθμὸν. Ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἀττικῆς εὐρομεν μεγάλην πληθύν ἐν Πεντέλῃ· ἐν τῷ Φαληρικῷ πεδίῳ ὑπάρχει εἶδος τι αὐτῆς ἐπίσης καταστρεπτικόν.

Ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ εἶναι πασίγνωστος. Οἱ Γάλλοι καλοῦσιν αὐτὴν *Hanneton*, οἱ δὲ Γερμανοὶ *Maikaefer*. Ἐκεῖ οἱ παῖδες παιδιᾶς χάριν τὴν *μηλολόνην*, ὡς παρ' ἡμῶν τὰς *χρυσόμυγας* (*χρυσοκανθάρους* *Cetonia aurata*), δένουσιν ἀπὸ τοῦ ποδὸς καὶ ἐκσφενδονίζουσιν εἰς τὸν ἀέρα, κρατοῦντες τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς κλωστῆς, ἐκεῖνη δὲ περιπταμένη σχηματίζει διαφόρους κύκλους. Τοιαύτην τινὰ παιδιᾶν εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι· Ἑλληνας ὡς διδασκόμεθα ἐκ τῶν Νε-

φελῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἔθθα ὁ Σωκράτης λέγει εἰς τὸν *Στρεψιάδην*

ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὡσπερ *μηλολόνην* τοῦ ποδός,
καὶ ὅπου ὁ ἀρχαῖος Σχολιαστὴς λέγει: «*χρυσομηλολόνη* δὲ ζωῦφρον τί ἐστὶ κατὰ κύνθαρων, ζανθὸν, ὃ καὶ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμεύουσιν ἐκ τοῦ ποδός καὶ ἀφίασιν πρὸς τὸν ἀέρα».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων φαίνεται ὅτι ἡ τῶν ἀρχαίων *μηλολόνη* εἶναι ἡ ἡμετέρα *χρυσόμυγα* καὶ οὐχὶ ἡ *μηλολόνη*, ἣν ἐνταῦθα περιγράφομεν· ἡμεῖς ὅμως οὕτως ὠνομάσαμεν αὐτὴν ἐκ τοῦ λατινικοῦ ὀνόματος (*Melolontha vulgaris* L.) Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα ἡμῶν.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἐβδομάδα τῆς ὑπεργείου καὶ ἐναερίου ὑπάρξεώς της, ἡ θήλεια ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ γένους της. Ἀναζητεῖ κεκαλλιεργημένον καὶ εὐήλιον ἔδαφος, ἐφ' οὗ σκάπτει τρεῖς ἢ τέσσαρας ὀπὰς ἀρκοῦντως βαθείας καὶ μικρὸν ἀπεχούσας ἀλλήλων, ἐν αἷς κρύπτει δεκαπεντάδα περίπου ὧν τοῦ ἔργου τούτου τελεσθέντος θνήσκει, καὶ περὶ τὰ τέλη Μαΐου ἐκλείπει ἅπασα ἡ *μηλολόνη* θική φυλή.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἢ πέντε ἐβδομάδας τὰ ὡὰ ἐκκολλᾶνται καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξέρχονται κάμπαι $\frac{1}{100}$ τοῦ μέτρου περίπου μήκους, μαλακαὶ, χρώματος λευκοῦ, ἔχουσαι τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ εἴδους τινὸς θώρακος σκληροῦ καὶ

Εἰκόνα Β'.

Εἰκόνα Γ'.

κιτρίνου (ὄρ. εἰκόνα Β'). Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος αἱ κάμπαι αὐταὶ συζῶσι τρεφόμεναι ἐκ κόπρου καὶ ἀποτριμμάτων· ἅμα δὲ τελείως ἀναπτύχθωσιν ἀποχωρίζονται, βυθίζονται εἰς τὴν γῆν καὶ ἄρχονται ἤδη ὑπογείως καταβιβρώσκουσαι τὰς ρίζας τῶν φυτῶν, ἐπιφέρουσαι οὕτω τὸν θάνατον εἰς αὐτά.

Ἡ ὑπόγειος ζωὴ τῶν καμπῶν τούτων παρατείνεται ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη κατὰ τὴν εὐνοϊκὴν ἢ μὴ θερμοκρασίαν. Κατὰ τὸ τρίτον δὲ ἢ τέταρτον ἔτος ἡ κάμπη βυθίζεται βαθύτερον εἰς τὴν γῆν καὶ σκάπτει τρώγλην στρογγύλην ἢ ὀσειδῆ, τῆς ὁποίας σκληρύνει τὰ τοιχώματα δι' ὑγροῦ, ὅπερ ἐκκρίνει· ἐντὸς δὲ αὐτῆς ἐξαπλοῦται καὶ μεταμορφοῦται εἰς *χρυσάλλιδά*· δηλ. εἰς ἀνάλογον μορφήν τοῦ ἐντὸς τοῦ θορυβικίου ἐγκεκλεισμένου καὶ ἀκίνητου μεταξὺ σκώληκος (ὄρ. εἰκόνα Γ'). Μετὰ πέντε δ' ἐβδομάδας ἡ *χρυσάλλις* ῥηγνύεται καὶ ἐξέρχεται τὸ ἔντομον ἔχον ἤδη τὸ σχῆμα *μηλολόνης*, ἀλλὰ δὲν ἐγκα-

ταλείπει εὐθὺς τότε τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο, ἀλλὰ παραμένει αὐτόθι ἐν ἀναγκαστικῇ νηστείᾳ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ ἔαρος· ἅμα δὲ αἰσθανθῆ τὰ πρῶτα θάλαππ, σκάπτει κοπιωδῶς τὴν ἀνωθεν γῆν καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπου ἄρχεται τῆς καταστροφῆς. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ μηλολόνη ἐν καταστάσει μὲν κάμπης κατατρώγει τὰς ρίζας τῶν δένδρων, ἐν καταστάσει δὲ τελείου ἐντόμου τὰ φύλλα αὐτῶν.

Πῶς ὅμως κατάρθωσεν ὁ ἄνθρωπος νὰ προφυλαχθῆ κατὰ τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐχθροῦ; Ἐκεῖ ἔνθα ἡ μηλολόνη ζῆ ἐν μικρᾷ πληθῷ συλλέγουσιν αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν ἀπὸ τῶν δένδρων τὴν πρῶταν, ὅτε εὐρίσκειται ἐν ναρκώσει, ἡ σείουσι τὰ δένδρα ἀφοῦ ὑποστρώσωσι σινδόνας· τὰς φονευθείσας δὲ μηλολόνας σχηματίζοντες εἰς μάζας δίδουσι τροφήν εἰς τοὺς χοίρους ἢ ὀρνίθους, ἡ μεταχειρίζονται ἀναμιγνύοντες μετ' ἀσβέστου ἢ ξηρᾶς γῆς ὡς κοπρολίπασμα τῶν ἀγρῶν. Ἐν Γαλλίᾳ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν ἐπιδημίαν τῶν ἀκρίδων, κηρύσσεται ἀμοιβὴ ἐπὶ τῇ καταδιώξει καὶ συλλογῇ τῶν μηλολόνων, στρατολογοῦνται δὲ καὶ οἱ παῖδες τῶν σχολείων πρὸς καταδίωξιν. Ἐτερον μέσον καταστροφῆς αὐτῶν μεταχειρίζονται τὸ ἐξῆς. Ἐπειδὴ ἡ μηλολόνη θέτει τὰ ὠὰ αὐτῆς ἐπὶ μαλακοῦ ἐδάφους καὶ μάλισα κεκοπρισμένου, ὅπου παρατηρήσωσιν ὅτι ἐνέπεσε μεγάλη πληθὺς καὶ μέλλει νὰ φωτοκίση σκάπτουσι εἰς τοὺς ἀγρούς λάκκους ἀβαθεῖς καὶ πληροῦσι κόπρου βοείας, καλύπτοντες εἴτα αὐτοὺς διὰ λεπτοῦ στρώματος γῆς· μετὰ δὲ τὴν φωτοκίαν τῆς μηλολόνης ἐξάγουσι τὴν κόπρον καὶ κατακαίουσιν, οὕτω δὲ φθείρουσι τὴν ἐκεῖ ἐνυπάρχουσαν μεγάλην ποσότητα τῶν ὠῶν.

Πάντα ταῦτα ὅμως τὰ μέσα ἤθελον εἶσθαι ἀνεπαρκῆ, ἂν αὐτὴ ἡ φύσις δὲν ἤρχετο ἐπίκουρος εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ἐντόμων τούτων πάσχοντα ἄνθρωπον. Ἐρχεται δὲ εἰς ἐπίκουρίαν ἡ φύσις ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διὰ τῶν ἄλλων ζώων. Πλεῖστα ζῶα, ἅτινα ὁ ἄνθρωπος ἐκ προλήψεων, ἢ διότι θεωρεῖ ταῦτα ἄχρηστα εἰς αὐτὸν, φονεύει καὶ καταδιώκει, καί τοι πάντα ἀβλαβῆ, εἰσὶν ὠφελιμώτατα· διότι ταῦτα ζῶσι κατατρώγοντα τὰ ἐπιβλαβῆ ἐντομα· ἀλλὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν ταύτην ὁ ἄνθρωπος παραγνῶριζει ἅτε μὴ ὑποπίπτουσαν εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ. Ἄλλοτε ἴσως εἰδικώτερον ἐπὶ τούτου γράψωμεν· ἤδη ἐν παρόδῳ λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τῆς μηλολόνης παρατηροῦμεν, ὅτι πρὸς καταστροφήν τῶν μηλολόνων, ἀκρίδων, κάμπων καὶ ἄλλων βλαβερῶν ἐντόμων χρησιμεύουσι πολλὰ ζῶα, κυρίως δὲ τὰ πτηνά.

Τὰ πτηνά, τρεφόμενα ἰδίως ἐξ ἐντόμων δι' ὅλης αὐτῶν τῆς ζωῆς, ἢ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατὰ περιόδους, π.χ. ὅταν τρέφωσι τοὺς νεοσσούς των,

χρησιμεύουσι σπουδαίως πρὸς ἄρσιν τοῦ κακοῦ τῶν ἐντόμων. Ὑπελογίσθη ὅτι ζεῦγος χελιδόνων μετὰ τῶν νεοσσῶν αὐτῶν τρώγει καθ' ἑκάστην 6,400 ἐντομα· ἐν χώρᾳ λοιπὸν, ἐν ἣ κατοικοῦσι 100 ζεύγη χελιδόνων, καθ' ὅλον τὸ θέρος θὰ ἐξαιλεφθῶσι 57,000,000 ἐντόμων! Ἀναλογιζόμενοι οὕτω τὸ πλῆθος τῶν ἄλλων πτηνῶν καὶ παρελείποντες ἄλλας τυχαίας φθοράς τῶν ἐντόμων, λαμβάνομεν ἀμυδρὰν γνῶσιν τῆς πληθύος καὶ τῆς παραγωγικότητος τῶν μικρῶν αὐτῶν ὑπάρξεων καὶ θαυμάζομεν τὴν οἰκονομίαν τῆς φύσεως· πρὸς δὲ διδασκόμεθα ὅποιαν σημασίαν ἔχουσι τὰ πτηνά. Ὁρθότατα δὲ φυσιοδίφης τις εἶπεν, ὅτι τὰ πτηνά ἐκτελοῦσιν ἔργον, ὅπερ ἐκτομμύρια ἀνθρώπων δὲν ἤθελον ἐκτελέσει τοσοῦτον ἐντελῶς. Διὰ ταῦτα πανταχόθεν ὑψώθη φωνὴ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν μικρῶν τούτων συμμάχων καὶ εὐεργετῶν μας, καὶ τὸ φείδεσθε τῶν πτηνῶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ζωογονεῖτε ἀκόπως καὶ ἀνεξόδως τοὺς ἀγρούς ὑμῶν καὶ τὰ δάση.

Μεταξὺ τῶν ὠφελίμων τούτων πτηνῶν, ἅτινα δυστυχῶς φονεύουσι πολλοὶ παρ' ἡμῖν καὶ καταδιώκουσιν ἄνευ λόγου, εἶναι οἱ κόρακες, αἱ γλαυκῆς (κουκουβάγιαι), αἱ νυκτερίδες, οἱ κορυδαλοὶ, οἱ δρυοκολάπται. Πολλοὶ ὑπολαμβάνουσιν ὅτι τὰ πτηνά, ἅτινα ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τῶν νεοσπαρμένων ἀγρῶν, τρώγουσι τοὺς κόκκους τοῦ σίτου· ἴσως, ἀλλὰ πλεῖστον ἀρέσκονται κατατρώγοντα τὰ ὠὰ τῶν ἐντόμων, ἅτινα τὸ ἄροτρον τοῦ γεωργοῦ ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ἐκ τῶν λοιπῶν ζώων τῶν ὠφελίμων εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι τρέφονται κατατρώγοντα ἐντομα, εἶναι οἱ θάττραχοι, αἱ σαῦραι, ὁ ἀσπάλαξ (τυφλοποντικὸς), αἱ μυγαλαί, αἱ ἰκτίδες (νυφίτσαι), οἱ ἐχίνοι (σκαντζόχοιροι).

Πρὸς τὰ ζῶα λοιπὸν ταῦτα πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ εὐγνωμονῇ, τοιαύτην παρέχοντα ὑπηρεσίαν, καὶ νὰ φείδεται αὐτῶν, ὅποταν οὐδεμίαν ἐνόχλησιν ἢ βλάβην αὐτῷ παρέχουσιν.

Σ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

Οὐδόλως βλάβπει ἢ ταπεινοφροσύνη τὴν ὁποίαν ἐκφράζουσιν αἱ τυπικαὶ φράσεις, δι' ὧν ἀποπερατοῦνται συνήθως αἱ ἐπιστολαί, ταπεινοφροσύνη οὐδεμίαν ἄλλως συνεπαγομένη συνέπειαν. Ὁ Βολταίρος, θέλων νὰ διαμαρτυρηθῆ εὐφυῶς κατὰ τῆς λίαν ἀθώας καταχρήσεως τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ἥτις συνήθως γίνεται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐπεράτωσεν ἐπιστολήν του τινὰ διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: «Διατελῶ, Κύριε, μεθ' ὅλων τῶν αἰσθημάτων, ὅσα συνηθίζουσι νὰ ἔχωσιν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς.»

ΚΗΔΕΙΑ ΙΝΔΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τῇ 13 Φεβρουαρίου 1872 ἀπέθανεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Ἰουδπόρης ὁ μαχαργιάς Τάκτ Σίγκ, βασιλεὺς τοῦ Μαρθάρ, ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα δύο ἐτῶν, βασιλεύσας δὲ ἔτη εἴκοσι καὶ ὀκτώ.

Τὸ βασίλειον τοῦ Μαρθάρ εἶνε ἐκ τῶν κυριωτάτων αὐτονόμων κρατῶν τῆς Ἰνδικῆς. Κεῖται πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀραβαλίων ὄρεων καὶ ἐκτείνεται μέχρι τοῦ κέντρου τῆς μεγάλης ἐρήμου τῆς Θούλης. Καλεῖται δὲ Μαρθάρ ἢ Μαρουσθάν, τουτέστι βασίλειον τοῦ θανάτου ἢ τῆς ἐρημώσεως, διὰ τὸ ἀμυδρὸς καὶ ἄγονον τῆς ἐκεῖ γῆς. Οἰκᾶται οἱ τοῦ Μαρθάρ, ἀνήκοντες εἰς τὴν καλουμένην βαϊπούτιδα φυλὴν, εἶνε ὑψηλοὶ, ὠραῖοι, καλοσχηματισμένοι, εὐφυεῖς καὶ σοφροὶ τὴν ὕψιν. Τὰ ἔθνη αὐτῶν εἶνε ὅλως πολεμικὰ καὶ διάγουσι τὸν βίον διατρέχοντες ἐφιπποὶ τῆς ἐρήμου τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις.

Ἀποθνήσκων ὁ βασιλεὺς Τάκτ Σίγκ δὲν ἐροῦσθε τὴν ἑλλειψιν διαδόχων διότι κατέλειπε— τίς θὰ τὸ πεισῆ;— υἱοὺς ἑκάτον. Φαίνεται δ' ὅτι ἐξίσου ἠγάπα πάντα τοῦ τὰ τέκνα ὁ γηραιὸς πατριάρχης διότι εἰς οὐδένα βητῶς κατέλειπε τὸν θρόνον καὶ τὴν διαδοχὴν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ παρουσιάσθη προκειμένου περὶ τῆς διαδοχῆς ἀλλόκοτος δυσχέρεια. Ὁ Ἰνδικὸς δηλαδὴ νόμος ὀρίζει ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τὸ στέμμα ἀνήκει εἰς τὸν πρωτότοκον τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ὁ Τάκτ Σίγκ πρὸ τοῦ ν' ἀναβῆ εἰς τὸν θρόνον εἶχεν ἤδη πολλὰ τέκνα, τούτων δὲ τὸ πρωτότοκον ἤξίου ὅτι εἰς αὐτὸ ἀνήκεν ὁ θρόνος. Ἀλλ' ὁ πρῶτος γεννηθεὶς υἱὸς βασιλεύοντος τοῦ πατρὸς ἐνίστατο λέγων, ὅτι αὐτὸς ἦτο πρωτότοκος υἱὸς τοῦ βασιλέως, διότι τὰ τέκνα, ἃ εἶχεν ἀποκτήσει ὁ Τάκτ Σίγκ πρὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεώς του δὲν ἦσαν τέκνα βασιλέως, ὡς αὐτὸς ὁ Τάκτ Σίγκ δὲν ἦτο βασιλεὺς. Τὸ δὲ περιεργότερον εἶνε ὅτι εἰς τοῦτον ἔδοσαν δίκαιον οἱ Ἀγγλοὶ, κατὰ γράμμα, ὡς συνήθως, ἐρημνεύοντες τὸν νόμον, καὶ τοῦτον ἀνεγνώρισαν πρὸς βλάβην τοῦ ἀληθοῦς πρωτοτόκου.

Γνωστὸν ὅτι οἱ Ἰνδοὶ δὲν θάπτονται τοὺς νεκρούς, ἀλλ' ὡς οἱ παλαιοὶ Ἕλληνας καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καίουσιν αὐτοὺς ἐπὶ πυρᾶς. Ἀμα λοιπὸν ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς ἤρχισαν αἱ παρασκευαὶ διὰ τὴν καύσιν τοῦ σώματος.

Λίαν πρῶτ' ἐνέδυσαν τὸν νεκρὸν τὰ ἱμάτια τὰ βασιλικὰ, μεταξωτὰ χρυσοῦφανα μὲ πολλὰ κοσμήματα, ἀξίας περίπου τριακοσίων ἐβδομήντα πέντε χιλιάδων δραχμῶν. Ἐπειτα ἐκάθησαν τὸ σῶμα ἐπὶ θρόνου, τὸν ὅποιον ἐπ' ὧμων φέροντες πολυάριθμοι Ἰνδοὶ ἤγον ἐν νεκρικῇ πομπῇ πρὸς τὴν πυρᾶν. Ἠκολούθουν τὰ τέκνα τοῦ ἀποθανόντος, οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ κυριώτεροι τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ κράτους, πένθημα ἐνδεδυμένοι.

Ἐπὶ κεφαλῆς ἐβάδιζον δύο ἐλέφαντες βαστάζοντες σάκκους πλήρεις χρυσοῦν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἀξίας πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων δραχμῶν. Ἐσταμάτων δὲ κατὰ διαστήματα οἱ ἐλέφαντες, ἄνδρες δὲ ἐπ' αὐτῶν καθήμενοι καὶ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι ἐριπτον νομίσματα ἔνθεν καὶ ἔνθεν πρὸς τὸν συναυθούμενον ὄχλον. Ἡ ἀπληστία μεθ' ἧς ἐρίπτετο ὁ ὄχλος ἐπὶ τῶν χρημάτων, αἱ κραυγαί, αἷτινες ἐπηκολούθουν εἰς πᾶν ῥίψιμον νομισμάτων, ἡ φοβερὰ πάλη ἡ παραγομένη ὑπὸ τῆς χροσῆς βροχῆς, καθίστων τὸ θέαμα ἂν ὄχι ἀποτρόπαιον, ὡς ἐκφράζεται αὐτόπτης μάρτυς τῆς σκηνῆς ταύτης, πάντως ὁμως ὄχι ἐμπρέπον εἰς κηδείαν βασιλικήν.

Εἶχε στηθῆ ἡ πυρὰ δύο λεύγας μακρὰν τῆς πρωτεύουσας, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ χώρου Μαχασάτι, ἔνθα τὰ πολυτελῆ μαρμάρινα μνήματα τῶν βασιλέων τοῦ Μαρθάρ. Ἀπετέλει δ' αὕτη εὐρὺ ὕψωμα καθ' ὅλου συγκείμενον ἐξ εὐωδῶν ξύλων τῆς Ἰνδικῆς, τοῦ εἶδους ἐκεῖνου ὅπερ καλεῖται σάνταλον, καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων ἐπιχειρισμένων δι' εὐωδῶν πάλιν βητινῶν καὶ ἐλαίων μυροβόλων, ἐκάλυπτον δὲ αὐτὴν πολύτιμα μεταξωτὰ ὑφάσματα καὶ κασιμίρια. Ἀμα ἐφθασεν ἐκεῖ ἡ πομπὴ ἔστη καὶ τὸν μὲν ἐνθρονισμένον νεκρὸν ἔστησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυρᾶς, οἱ δὲ ἀποτελοῦντες τὴν πομπὴν παρατάχθησαν κύκλῳ καὶ οἱ βραχυᾶνες ἤρχισαν νὰ ψάλλωσι τοὺς μάντρας, ἧτοι θρησκευτικοὺς ὕμνους.

Τῇ δεκάτῃ ἀκριβῶς ὥρα ὁ κορυφαῖος τῶν βραχυᾶνων προσέθη κρατῶν ἀναμμένην δάδα. Κατὰ παλαιὴν θρησκευτικὸν ἔθος ἡ φλόξ ἡ μέλκισσα νὰ μεταδώσῃ τὸ πῦρ εἰς τὸν βασιλικὸν νεκρὸν πρέπει νὰ ἦνε ἄσπιλος καὶ καθαρὰ· διὰ τοῦτο παράγουσι τὸ πῦρ τῆς δαδῆς ἐκ τῆς τριβῆς δύο ξύλων. Ὁ ἱερεὺς ἐπλησίασε τὴν δάδα πρὸς τὰς βητινώδεις ὕλας τὰς περιβαλλούσας τὸ κάτω μέρος τῆς πυρᾶς καὶ τὸ πῦρ διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ. Ἐπεσαν τότε πάντες οἱ παρόντες πρηνεῖς, οἱ δὲ βραχυᾶνες ἐξεκώφαινον τῷ ὄντι διὰ τῶν κραυγῶν των. Συνειθίζετο ἄλλοτε νὰ καίηται μετὰ τοῦ πτώματος καὶ ἡ χήρα τοῦ θανόντος βασιλέως, ἴσως δ' αἱ κραυγαὶ τῶν βραχυᾶνων ἐγίνοντο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὴ δύνηται τὸ παριστάμενον πλῆθος ν' ἀκούῃ τὰς σπαρταζικαρδίους οἰμωγὰς τῆς καιομένης. Τὸ θάρβαρον τοῦτο ἔθιμον πολὺ ἐμόχθησαν οἱ Ἀγγλοὶ νὰ καταπαύσωσιν, ἀπὸ ὀλίγων δὲ μόλις ἐτῶν κατορθώθη τοῦτο ὀριστικῶς. Φοβερόν ἦτο τὸ θέαμα τῆς καιομένης πυρᾶς, τόσον δὲ μεγάλη ἡ ἀποπεμπομένη θερμότης, ὥστε εἰς τριακοσίων καὶ πλέον μέτρων ἀπόστασιν δὲν ἠδύνατό τις νὰ πλησιάσῃ. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ σῶμα εἶχεν ἐντελῶς καῖν καὶ οὐδὲ ἔχνος ἀπέμενε. Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐφρουρεῖτο ἡ ἀνθρακία, ἕως οὐ νὰ κρυώσῃ. Ἐπειτα μετὰ πολλῆς φροντίδος συνελέγη ἡ τέφρα, τῆς ὁποίας μέρος συνειθίζουσι νὰ κατα-

θέτωσιν εἰς λαμπρὸν μαυσωλεῖον, οἰκοδομούμενον συνήθως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου τῆς πυρᾶς. Τὸ ὑπόλοιπον φέρεται ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς Βενάρην καὶ ῥίπτεται εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Γάγγου, τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ τῶν Ἰνδῶν.

Καθ' ὅλην τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα πέντε χιλιάδες βραχμᾶνες ἐλάμβανον καθ' ἑκάστην ἐκ τῶν ἀνακτόρων τροφὰς καὶ χρήματα, οἱ κάτοικοι δὲ πάντες, ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος μέχρι τοῦ ἐσχάτου παρία, εἰς ἐνδειξίν πένθους ἐξύρισαν τὴν κόμην καὶ ἐκοψαν τὸ γένειον. Ὁμολογητέον δὲ ὅτι ὁ γέρον βασιλεὺς ἠγαπάτο ἀληθῶς παρὰ πάντων, ὥστε τὸ πένθος δὲν ἦτο μόνον ἐκτέλεσις ἐπιβεβλημένου τύπου. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἡγεμόνος τούτου, τοῦ πολὺ μοχθήσαντος ἵνα προαγάγῃ τὸν πολιτικὸν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτοῦ, κατηργήθησαν ἐν τῷ Μαρβάρ καὶ τὰ δύο βαρβαρότατα ἔθιμα, ἅτινα πρὸ αὐτοῦ ἐκράτουν, ἡ σφαγὴ τῶν παρθένων καὶ ἡ ἀπάνθρωπος θυσία τῶν χερῶν.

**

Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐπιβλαβῶν ἐντόμων καὶ αἱ καταστροφῆς αἱ εἰς τὴν γεωργίαν ἐπιφέρουσι, ἤρξαντο ἀπὸ τῶν ἐπισύροντα καὶ τῶν κυβερνήσεων τὴν σύντανον προσοχὴν καὶ μέριμναν. Τὰς δραστηρίους τῶν ἐταιριῶν πρὸς προστασίαν τῶν ζώων ἐνεργείας, ὑπὲρ διαφυλάξεως τῶν πτηνῶν, ὧν ἡ καταδίωξις ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν χωρικῶν εἶναι ἡ πρωτίστη αἰτία τοῦ τοιοῦτου ἐπικινδύνου πολλαπλασιασμοῦ, ἐπηκολούθησαν ἡ ἐργάτως μεταξὺ τῶν κυβερνήσεων τῆς Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας συνομολογηθεῖσα σύμβασις περὶ προστασίας τῶν πτηνῶν. Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς δουρογῆς τῆς Γαλλίας κ. Βάδδινγκτον ἐξέδωκε τὴν 31 τοῦ παρελθόντος Μαρτίου ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς νομάρχας τοῦ κράτους, πρὸς περιστολὴν τῆς καταστροφῆς τῶν πτηνῶν ἐπιβάλλουσαν ἀστυριὰς ποινᾶς εἰς τοὺς ὅπωςδήποτε ἐξολοθρεύονται αὐτά. Τῆς ἐγκυκλίου ταύτης δημοσιεύομεν ἐν ταῦθα πλήρη μετάφρασιν, διότι ἐν συντομίᾳ ἐκτίθησιν ἀκριβῶς τὰς ἀνυπολόγητους ζημίας, αἱ ἐπιφέρει ἡ καταδίωξις τῶν πτηνῶν.

Σ. τ. Δ.

ΥΠΟΥΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Περὶ προστασίας τῶν χρησίμων πτηνῶν.

«Ἀπὸ τινων ἐνιαυτῶν, ὁ ὄλεθρος, ὃν εἰς τὴν γεωργίαν ἐπιφέρουσι τὰ ἐπιβλαβῆ ἔντομα, ἐλαβε διαστάσεις σπουδαίας καὶ ἀληθῶς ἐπιφόβους.

»Παρικλήθη ὑπὸ τῶν Ἱπουργῶν τῆς Γεωργίας καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ τούτου φαινομένου, προελθόντος κυρίως ἐκ τῆς ἐλαττώσεως, ἂν οὐχὶ τῆς παντελοῦς ἐξαφανίσεως, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐντομοφάγων πτηνῶν. Τὰ πτηνὰ ταῦτα, καίπερ ὄντα φυσικοὶ φύλακες τῶν ἡμετέρων συγκομιδῶν καὶ πολῦτιμοι τοῦ γεωργοῦ συναρωγοί, καταδιώκονται πανταχοῦ σχεδὸν ὡς ἐχθροὶ ἐπιζήμιοι. Ὁ ἀγρότης, λησμονῶν τὰς ἀδιαλείπτους αὐτῶν ὑπηρεσίας, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν μόνον τὴν μικρὰν βλάβην, ἣν ἐπιφέρουσι τὰ δὲ παιδία στήνουσιν αὐτοῖς παγίδας καὶ καταστρέφουσι τὰς φωλεὰς των, οὕτω δὲ ἐκλείπουσιν ἐκ τῶν

ἡμετέρων ἀγρῶν ἀξιόλογοι σύμμαχοι, οὗς οἱ ζῆνοι ἀγοράζουσιν ἐξ ἡμῶν ἵνα τοὺς μεταφέρωσιν εἰς τὰς πατρίδας των.

»Πρὸς περιστολὴν τῆς τοιαύτης καταστροφῆς ἀπεστάλησαν πολλαὶ ἐγκύκλιοι εἰς τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῶν σχολείων καὶ ἱκαναὶ σημειώσεις κατεχωρήθησαν ἐν τῷ Διοικητικῷ δελεῖω τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου ὑπουργείου. Ὅπωςδήποτε ὁμοῦ καθήκον ἐμὸν κρίνω ν' ἀνταποκριθῶ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἣν οἱ ἐμοὶ συνάδελφοι ἐξέφρασαντό μοι, ἐπικαλούμενοι καὶ αὐτὴς τὴν συνδρομὴν τῶν διδασκάλων.

»Ὅθεν παρακαλῶ ὑμᾶς, κύριε νομάρχα, ν' ἀποστείλητε εἰς πάντας τοὺς κατὰ τὴν ἡμετέραν περιφέρειαν διδασκάλους ὀδηγίας, ὅπως διδάσκωσι τοὺς μαθητὰς νὰ διακρίνωσι τὰ ἐπιβλαβῆ τῶν χρησίμων τῆ γεωργίας ἐντόμων καὶ παροτρύνουσιν αὐτοὺς εἰς προστασίαν τούτων καὶ καταστροφῆν ἐκείνων.

»Ἀνάγκη προσέτι οἱ διδάσκαλοι νὰ πείσωσι τὰ παιδία ὅτι παραβιάπτουσι τὰ ἴδια συμφέροντα, καταστρέφοντα τὰς φωλεὰς πτηνῶν, καὶ ὅτι οὕτω πράττοντα οὐ μόνον ἀχάριστα, ἀλλὰ καὶ ἀπερίσκεπτα δεικνύνται. Δέον ἐπίσης νὰ ὑποδειχθῇ ὅτι οἱ παραβάται τῶν ὀδηγιῶν τούτων θέλουσιν ἀστυριῶς τιμωρηθῆ. Διότι κατὰ τοὺς ἰσχύοντες περὶ θήρας νόμους οἱ νομάρχαι ἔχουσι τὴν ἀναγκαίαν ἐξουσίαν ὅπως προλαμβάνωσι τὴν καταστροφὴν τῶν πτηνῶν, δυνάμενοι νὰ ἐπιβάλλωσι πρόστιμον 16 μέχρις ἑκατῶν δραχμῶν εἰς τοὺς φωραθέντας ἐνόχους παραβάσεως τῶν σχετικῶν περὶ τούτου διατάξεων.

»Ἐκτὸς τούτου οἱ διδάσκαλοι ὀφείλουσι νὰ ὑπομνήσωσιν εἰς τοὺς γονεῖς, ὅτι μὴ προλαμβάνοντες τὴν ὑπὸ τῶν τέκνων των καταστροφὴν τῶν φωλεῶν, ἐκτὸς τῆς ζημίας ἣτις ἐκ τῆς καταστροφῆς ταύτης προσγίνεται εἰς αὐτοὺς, εἰσὶ πρὸς τούτους ὑπόχρεοι διὰ τὴν ἀπότισιν τοῦ πρόστιμου τῶν τιμωρηθησομένων ἀνηλίκων τέκνων των.

»Καταλήγων, προστίθηναι ὅτι εἰς τινὰς δήμους οἱ διδάσκαλοι, ἀριστα σκεπτόμενοι, ἰδρύσαντο ἐταιρίας ἐκ μαθητῶν πρὸς προστασίαν τῶν ὀφελίμων ζώων. Αἱ τοιαῦται ἐταιρίαι μεγίστας ἐπὶ πίνεγκον ὀφελείας καὶ θέλω τὰ μάλιστα εὐχαριστηθῆ ἂν ἴδω αὐξάνοντα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

»Ἐπέποιθα, κύριε νομάρχα, ὅτι θέλετε καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης ἐγκυκλίου.

«Ὁ ἐπὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ὑπουργῆς
ΒΑΣΙΛΕΥΣ.»

»Ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχε ναὸς τῆς Τιμῆς, ἀλλ' οὐδεὶς εἰσεχώρει εἰς αὐτὸν, ἐὰν μὴ διήρχετο δι' ἐτέρου ναοῦ ἀφιερωμένου τῇ Ἀρετῇ.

ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΩΝ

Πολλοὶ ἀποδίδουσι τὴν ἐπινόησιν τῶν συναλλαγματικῶν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἢ Φλωρεντινοὺς, ἀποδιωθέντας ἀπὸ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Οἱ Ἰουδαῖοι, ἀποδιωθέντες τῆς Γαλλίας ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου κατὰ τὸ 1184, καὶ ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακροῦ κατὰ τὸ 1316, κατέφυγον εἰς Λομβαρδίαν· ἐκεῖθεν δὲ ἐξέδωκαν συναλλαγματικὰς εἰς διαταγὴν περιηγητῶν ἀποδημούντων εἰς Γαλλίαν. Οἱ περιηγηταὶ οὗτοι, ἀποδόντες τὸ ἀντίτιμον τῶν συναλλαγματικῶν τούτων εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἐπληρώθησαν ἐν Γαλλίᾳ διὰ τῶν ὀφειλομένων εἰς αὐτοὺς χρημάτων. Ἔτεροι δὲ ἀποδίδουσι εἰς τοὺς Φλωρεντινοὺς τὴν ἐπινόησιν ταύτην, διωθέντας ἐκ τῆς Ἰταλίας ὑπὸ τῶν Γιβελίνων. Ὁ Michel Chevalier, εἰς τῶν διασημοτέρων οἰκονομολόγων καὶ διδασκάλων τῆς ἐπιστήμης, παραδεχόμενος τὴν πρώτην γνώμην, ἀποφαίνεται ὅτι «τὸ ἐπικρατοῦν τότε πνεῦμα τῆς διαπραγῆς ἠγάγεον ὁμάδα τινὰ ἀνθρώπων, τοὺς Ἰουδαίους, ἀμυνομένους πρὸς τὴν βίαν, νὰ ἐπινοήσωσιν ὄργανόν τι μεταβιβάστικόν χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἥτοι τὴν συναλλαγματικὴν, θεωρουμένην σήμερον ὡς τὴν κρηπίδα τῶν πιστωτικῶν ἐργασιῶν.» Ἔτεροι πάλιν ἰσχυρίσθησαν ὅτι αἱ συναλλαγματικαὶ προέκυψαν ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐξαγωγῆς τῶν χρημάτων καὶ τοῦ ἐκτοπισμοῦ αὐτῶν, καθότι διὰ τῆς ἐκδόσεως συναλλαγματικῶν καὶ ἡ ἐξαγωγή τῶν πολυτίμων μετάλλων κατωρθοῦτο καὶ οἱ τόκοι τῶν χρημάτων ἐκαλύπτοντο.

Τὸ συμβόλαιον τοῦ συναλλάγματος δὲν ἦτον ἐκ τῶν ἀγνώστων ἢ ἐκ τῶν μὴ χρησίμων εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας μέσων τοῦ ἐμπορίου. Ἐν τῷ τραπεζιτικῷ τοῦ Ἰσοκράτους ἀνευρίσκειται ἀδιστακτικῶς ἡ ἐκ τῆς συναλλαγῆς παραγομένη ἐνοχικὴ σχέση, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα συναλλάγματα ἦσαν λίαν σπάνια καὶ δὲν ἔφερον τὸν τύπον «εἰς διαταγὴν», οὐ ἄνευ ἢ συναφθεῖσα σχέσις περιορίζεται εἰς μόνον τὰ ἀπ' ἀρχῆς συμβληθέντα δύο πρόσωπα. Ἐν ᾧ ὁ Στρατοκλῆς ἐμελλε νὰ πλεύσῃ ἀπὸ Ἀθήνας εἰς τὸν Πόντον, ὁ υἱὸς τοῦ Σωπαίου ἔλαβε παρ' αὐτοῦ χρήματα εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐξέδωκε παραγγελίαν πρὸς τὸν ἐν τῷ Πόντῳ πατέρα του νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Στρατοκλῆα τὰ χρήματα. Ἐὰν δὲ ὁ Σωπαῖος δὲν ἐδέχετο νὰ πληρώσῃ, ὁ δὲ Στρατοκλῆς ἐπιστρέφων εἰς Ἀθήνας δὲν εὗρισκε τὸν ἐκδόντα τὴν παραγγελίαν διὰ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὰ χρήματα, ὁ τραπεζίτης Πασίων ἐγένετο ἐγγυητὴς, διὰ νὰ πληρώσῃ αὐτὰ καὶ τὸν τόκον αὐτῶν. Ἡ πράξις αὕτη δὲν διέφερον ἀπὸ τὴν συναλλαγματικὴν τὴν σήμερον ἐν χρήσει, ἐὰν ὁ Σωπαῖος ὄφειλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγε-

λίαν τῆς πληρωμῆς εἰς πάντα κομιστὴν αὐτῆς, καὶ ἂν ὁ Στρατοκλῆς ἠδύνατο νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἄλλον τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν κατὰ πρῶτον παραγγελίαν. Περὶ τούτων δὲν ἔχομεν πληροφορίας. Δὲν δυνάμεθα ὁμοῦς ν' ἀμφιβάλωμεν μετὰ λόγου, ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ ἐπενόησαν καὶ μετεχειρίσθησαν πάντα τὰ χρήσιμα εἰς τὴν εὐκολίαν τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐμπορίου κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς. Δὲν ἦσαν ἀνώτεροι τῆς δυνάμεως τῆς ἐλληνικῆς ἐπινόας οἱ σήμερον φαινόμενοι καὶ τὸ πάλαι ἀχρηστοὶ τρόποι τῆς κυκλοφορίας καὶ διαβιβάσεως τῶν χρημάτων, ἀλλὰ δὲν ὑπεργορεύθησαν οὔτε ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, οὔτε ὑπὸ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐμπορίου ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ.¹

¹Υπάρχουσι φράσεις τινὲς ἡ λέξεις, ἡ παροιμίαι, αἱ ἐπαναλαμβάνουσι κατὰ παράδοσιν καὶ ὁμιλοῦντες καὶ γράφοντες, χωρὶς νὰ εἰσφέρωμεν ἀκριβῶς, πολλοὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἐξ ἡμῶν, ποία εἶναι ἡ πραγματικὴ ἔννοια καὶ ἡ ἱστορικὴ αὐτῶν καταγωγή, εἴτε ἑλληνικὴ, εἴτε ξένη. Ἄλλαι μὲν ἐξ αὐτῶν περιήλθον εἰς κοινὴν χρῆσιν ἐκ χωρίου παλαιῦ τινὸς συγγραφέως, ἄλλαι ἐξ ἱστορικοῦ γεγονότος καὶ ἄλλαι ἐκ μυθικῆς τινος παραδόσεως. Ἐκ τῶν παροιμιῶδων τούτων φράσεων συνελξαμεν τὰς μάλιστα εὐχρηστοὺς καὶ προσεπαθήσαμεν νὰ ἐξηγήσωμεν, κατὰ τὰ ἀσφαλδέστερα διδόμενα, πόθεν προήλθον καὶ ποία εἶναι ἡ κυρία αὐτῶν σημασία. Ἐὰν ἀναγνώστης τις τῆς Ἐστίας τύχῃ νὰ λύσῃ ἐκ τοῦ ἀναγνώσματος τούτου πολυχρόνιον τινα ἀπορίαν καὶ πάσῃ ἐπαναλαμβάνων πλέον μηχανικῶς βῆσιν, ἢν παρέλαβε παρ' ἄλλων ἐν ἀγνοίᾳ, ὡς νόμισμα, οὐ οὐδέποτε ἐξήτασε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὸν γενέθλιον τόπον, θὰ νομισώμεν τοῦτο ἐπαρκῆ τοῦ κύπου τῆς ἀπανθίσεως ἀπορίῃν.

Α. Σ. Β.

ΛΥΣΙΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΡΙΩΝ

Ἡ οὐρά τοῦ κυνὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Πολλὰκις βεβαίως ἠκούσατε ν' ἀναφέρωσι τὸ στρατήγημα τοῦτο τοῦ πολυτρόπου δημαγωγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Ὅσακις θέλωσι νὰ ἐλέγξωσι τινα ὅτι, ἐνῶ εἰς τὸ φανερόν προσποιοῖται ὅτι ἀσχολεῖται εἰς πράγματα ἀσήμαντα καὶ ἀστεία, κρύφα μηχανορραφεῖ σπουδαιότερα, ἀναφέρουσι τὴν οὐρὰν τοῦ κυνὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου. Ὁ κύων οὗτος ἦτο, κατὰ τὸν Πλούταρχον, θαυμαστὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ πολυταλάντου κυρίου του ἀντιἑβδομήκοντα μῶν, ἦτοι ἐπέκεινα τῶν ἐξ ἑκατῶν σημερινῶν φράγκων. Ὁ δῆμος δόλοκληρος ἠγάπα καὶ ἐθώπευε τὸ σπάνιον ζῶον· ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὁ κύων ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἀγορὰν ἔχων κεκομμένην τὴν ὠραιοτάτην αὐτοῦ οὐρὰν. Θόρυβος εὐθὺς μέγας καὶ ὕβρεις κατὰ τοῦ ἀκρωτηριάσαντος τὸ ἀγαπητὸν ζῶον! Ἀλλὰ ταχέως γνωστοποιεῖται ὅτι ὁ ἐνοχος εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀλκιβιάδης. Τότε δὲ πλέον ἡ ἀγανάκτησις τοῦ δημοσίου δὲν ἔχει ὄριον! Τρέχουσιν εἰς τὸν οἶκόν του οἱ φίλοι καὶ οἱ οἰκεῖοι τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ γνωστοποιοῦσιν

1. Ἐρῶν. ἐκ τῆς Πλευστολ. ὑπὸ I. Α. Σούτσου καὶ τῶν Ἀγγ. τοῦ Ἐρῶν. ὑπὸ I. Νεούτ.

εις αὐτὸν ἐν ἀδημονίᾳ τὰς λοιδορίας τῆς πόλεως. Ἄλλ' ὁ πανοῦργος Ἀθηναῖος ἠρέσθη μόνον νὰ γελάσῃ λέγων· «Αὐτὸ ἤθελα καὶ ἐγώ! Ὁσον ὀμιλοῦν περὶ τοῦ κυνός μου οἱ Ἀθηναῖοι, δὲν θὰ λέγουν τίποτε κακὸν περὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου».

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἀπεμιμήθη τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων. Ὅτε παρεσκευάζε τὴν ἀθάνατον ἐκστρατείαν τοῦ Μαρέγκου, συνῆγε τὰ στρατεύματα κατὰ μικρὰς ομάδας παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν Ἀλπεων καὶ ἐπέθουμι νὰ διαλάβῃ τὴν προσοχὴν τῶν Αὐστριακῶν, οἵτινες εἶχον λάβει γνῶσιν τῶν στρατιωτικῶν τούτων κινήσεων καὶ ἐζήτουν νὰ μάθωσι τί τρέχει. Πολλοὶ κατάσκοποι ἐστάλησαν ἐπὶ τούτῳ εἰς Γενεύην ἔχοντες ἐντολὴν νὰ μνηύωσι πᾶν ὅ,τι μανθάνουσι περὶ τῶν πράξεων τοῦ πρώτου Ὑπάτου. Τί ἐσοφίσθη λοιπὸν ὁ Ναπολέων ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑποψίας τοῦ ἐχθροῦ; Γράφει φιλικωτάτην ἐπιστολὴν πρὸς παλαιὰν τινα φίλην, ἣν εἶχεν ἐν Γενεύῃ, παραπονούμενος ὅτι πάσχει, ὅτι προσεβλήθη τὸ γῆθός του καὶ ὅτι οἱ ἰατροὶ τὸν διέταξαν νὰ πίνῃ ὄνειον γάλα. Ἐν ἐπιλόγῳ ἀνήγγελλεν ὅτι σκοπεύει νὰ ἔλθῃ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὰ περιχώρα τῆς Γενεύης καὶ παρεκάλει τὴν φίλην του νὰ φροντίσῃ νὰ τῷ προμηθεύσῃ καλὴν τινα γαλακτοφόρον ὄνον. Ἡ εἰδησις αὕτη γνωστοποιεῖται πάραυτα καὶ περιτρέχει τὴν πόλιν. Ὁ πρῶτος Ὑπάτος ἔχει ἀνάγκη νὰ πῇ ὄνειον γάλα καὶ οἱ Αὐστριακοὶ φοβοῦνται ὅτι μελετᾷ ἐπιδρομὴν! Οἱ κατάσκοποι μνηύουσιν ἐν σπουδῇ τὰ περὶ τῆς νόσου τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὸν στρατηγὸν Μελάς καὶ ὁ αὐστριακὸς ἀρχιστράτηγος ἐντελῶς καθησυχάζει. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἀσθενὴς διέβαινε τὸν Ἅγιον Βερνάρδον, κατετρόπωνε τοὺς Αὐστριακοὺς ἐν Μαρέγκῳ καὶ κτέτα τὴν Ἰταλίαν.

ΝΕΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

Τῆ 4 Ἰουλίου 1876 κλείουν ἑκατὸν ἔτη, ἀφ' ὅτου ἡ ἀνεξεκρησία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀρκτῆς Ἀμερικῆς ἀνεκνήρυχθη ἐν Φιλαδελφείᾳ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δεκατριῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν, αἵτινες διὰ τῆς μάχης τοῦ Βούγκερ-Χιλλ εἶχον ἀποτινάξει ὀριστικῶς τὸν ζυγὸν τῆς μητροπόλεως. Ἴνα περὶ πάντως ἐορτάσωσι τὴν ἐνδοξὸν ταύτην ἐπέτειον, οἱ Ἀμερικανοὶ, ὅπως γνωρίζουσιν οἱ ἀναγκῶσαι ἡμῶν, προσεκάλεσαν πάντα τῆς ὑψηλῆς τῆς ἐθνῆς εἰς Παγκόσμιον Ἐκθεσιν, ἣτις γενήσεται μὲν ἐν Φιλαδελφείᾳ, θὰ καταλάβῃ δὲ μέγαρον ὑπέρχον κατὰ τὰς διαστάσεις πάντα τὰ παρόμοια, τὰ διὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς Ἐκθέσεις οἰκοδομηθέντα.

Τὸ θαῦμα δὲ τῆς Ἐκθέσεως ταύτης θὰ ᾖνε μέγας πύργος χιλίους ἀγγλικούς πόδας ὑψηλός, ὅστις θὰ ὑψοῦται παρὰ τὸ μέγαρον.

Ὁ πύργος οὗτος, ὃν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπωνόμασαν Πύργον τῆς Βαβέλ, θὰ ᾖνε ὅλος σιδηρεὺς καὶ θὰ σχηματίζῃ γιγαντώδη κῶνον ἔχοντα πρὸς μὲν τὴν βάσιν διάμετρον 45^{μέτρων} 75, πρὸς δὲ τὴν κορυφὴν 9 μέτρων. Θὰ διήκει δὲ κατὰ μῆκος τοῦ πύργου κεντρικὸς σωλὴν 9 μέτρων ἔχων διάμετρον, ὅστις καὶ θ' ἀποτελῇ πρᾶγματι τὸ μνημεῖον. Ἐν τῷ σωλῆνι θὰ κυκλοφοροῦν τέσσαρες μηχανικαὶ ἀναβάθραι, οὕτω πως διατεθειμέναι, ὥστε 500 ἄνθρωποι νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τρία λεπτά ἢ κατὰ βῆμα θὰ γίνηται εἰς πέντε λεπτά. Ὅσοι τυχὸν ἤθελον φοβεῖσθαι τὴν διὰ τῶν κινήτων ἐκείνων σανίδων ἀνάβασιν, θ' ἀναβαίνωσι διὰ κλίμακος περιτρεχούσης τὸν σωλῆνα.

Εἰς πέντε ἑκατομμύρια φράγκα ὑπολογίζεται ἡ ὅλη δαπάνη τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πύργου.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι κατὰ τὴν νέαν ταύτην πυργοποιίαν δὲν θὰ συμβῇ ὅ,τι καὶ κατὰ τὴν παλαιάν ἐκείνην καὶ ὅτι ὁ ἀμερικανικὸς πύργος αἰσιῶς θὰ περατωθῇ.

Ἀναμφιλέκτως ὁ πύργος οὗτος θὰ ᾖνε τὸ ὑψηλότερον μνημεῖον, τὸ ὅποιον ἀνθρώπου χεῖρες θὰ ἔχωσιν οἰκοδομήσει. Διὰ τοῦ ἐπομένου πίνακος θὰ δυνηθῶσιν οἱ ἀναγκῶσαι ἡμῶν νὰ παραβάλωσι τὸ ὕψος αὐτοῦ πρὸς τὸ τῶν κυριωτέρων ἄλλων ἐπὶ γῆς μνημείων.

Πύργος Φιλαδελφείας	305 μέτρα
Πυραμὶς Χέοπος	146 —
Μητρόπολις Στρασβούργου	142 —
Κωδωνοστάσιον μητροπόλ. τοῦ Ρουάν	141 —
» τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τῆς Βιέννης	138 —
Θόλος Ἁγίου Πέτρου ἐν Ῥώμῃ	132 —
Μητρόπολις τοῦ Amiens	130 —
Πυραμὶς Κηφρήνου	130 —
Κωδωνοστάσιον μητροπόλ. Ἀμβέρσης	120 —
Ἅγιος Παῦλος Λονδίνου	110 —
Δῶμος τοῦ Μιλάνου	109 —
Θόλος τῶν Ἀπομάχων (Παρίσιοι)	105 —
Κωδωνοστάσιον μητροπόλ. Ἁγίου Διονυσίου	103 —
Πάνθεον Παρισίων	79 —
Πύργος Κουτάβης εἰς Delhi (τέως ὀψίσις ἐπὶ γῆς μεμονωμένος πύργος)	78 —
Ἴσος γαλλικοῦ πλοίου 120 πυροβόλ.	73 —
Πύργος τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων	66 —
Πύργος Ἁγίου Ἰακώβου Παρισίων	58 —
Στήλη Βανδώμης	43 —
Ὁ ἐν Παρίσιος ὀβελίσκος (Λουζῶρ)	27 —

Ὅθεν ὁ ἀμερικανικὸς πύργος θὰ ᾖνε κατὰ τὸ ὕψος διπλάσιος τῆς μεγάλης πυραμίδος τοῦ Χέο-

πος, πενταπλάσιος τῶν πύργων τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων καὶ ἐνδεκαπλάσιος τοῦ ὀβελίσκου τοῦ Λουζῶρ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ

Τὸ ἐξῆς περίεργον ἐπεισόδιον ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τοῦ γραμματοσήμου, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Ἀλφόνσου Βακυρίου.

«Περιηγητὴς τις, διερχόμενος πρὸ τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν ἐπαρχίαν τῆς βορείου Ἀγγλίας, ἐβόησε πρὸ τῆς θύρας πανδοχείου, ἐν ᾧ ἐστάθη πρὸ αὐτῆς ὁ γραμματοκομιστὴς ὅπως δώσῃ ἐπιστολήν. Νεᾶνις δ' ἐξεληούσα ἵνα λάβῃ αὐτὴν τὴν ἔστρεψε πολλάκις ἐν τῇ παλάμῃ αὐτῆς, ἔπειτα δὲ ἠρώτησε πόσον ἦτο τὸ ταχυδρομικὸν τέλος.

«Τὸ τίμημα ἦτο ἄδρον, διότι προφανῶς ἡ μὲν νέα ἦτο πτωχὴ, ὁ δὲ ταχυδρόμος ἐζήτηε ἐν σελλίνοι. Ἀναστενάχασα δ' ἐκ χάθους καρδίας εἶπεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐστέλλετο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶχε χρήματα καὶ ἐπομένως ἐπέστρεψεν αὐτὴν εἰς τὸν κομισάντα.

«Ὁ περιηγητὴς περιήρχετο τὸν κόσμον μανθάνων καὶ παρατηρῶν κεκτημένος δὲ καλὴν καρδίαν προσέφερε τὸ τίμημα τῆς ἐπιστολῆς, καίτοι τῆς νέας ἐναντιουμένης. Ἄλλ' ἡ ἐπίμονος αὕτη ἀντίστασις εἰς τοιαύτην μάλιστα περιστασίαν ἐγένετο πρόξενος σκέψων εἰς αὐτόν.

«Μόλις δὲ ὁ ταχυδρόμος ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἡ νέα ξενόδοχος ὠμολόγησεν ὅτι ταῦτα πάντα ἦσαν στρατήγημα αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της διὰ σημείων τινῶν ἱερογλυφικῶν γεγραμμένων ἐπὶ τοῦ φακέλλου, τῇ ἐμήνυεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκη νὰ τῇ γράψῃ ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἄγραφος. Εἶμεθα τόσον πτωχοὶ καὶ οἱ δύο, προσέθηκεν, ὥστε ἐνόησαμεν τὸν νέον ταυτον τρόπον τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τῆς πληρωμῆς τῶν γραμμάτων.

«Ὁ δὲ περιηγητὴς ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον αὐτοῦ ἐσκέφθη ὅτι ταμειυτικὸν σύστημα δίδον χάραν εἰς τοιοῦτους ἀθλίους δόλους ἦτο ἀτελής καὶ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ὁ κ. Ρόουλανδ Χιλλ (οὕτως ὠνομάζετο) εἶχεν ἤδη κατὰ νοῦν ἰδέαν νέου ὀργανισμοῦ τῶν ταχυδρομείων.

«Ἐσκέφθη ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ὅπου αἱ οἰκογενεαὶ ὑποθέσεις εἶναι εἰς ἄκρον σπουδαῖαι, ἀλλ' ὅπου τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ζῶσι συνήθως ὅπως διεσπαρμένα, ὅπου ὁ ἐμπορικὸς καὶ ἐπιχειρηματίας νοῦς δὲν ἔχει ὄρια, ἡ ἀλληλογραφία δὲν περιωρίζετο εἰμὴ ὑπὸ τοῦ ὑπερόργου τῆς ταχυδρομικῆς δαπάνης, καὶ ὅτι ὁ ἀφαιρέσας τὸ κῶλυμα τοῦτο ἤθελον εὐεργετήσῃ τὴν κοινωνίαν χωρὶς νὰ ἐλάψῃ τὰ εἰσοδήματα τοῦ ταμείου.

«Ἡ ἰδέα του ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, καὶ τῇ 10 Ἰανουαρίου 1840 τὰ

γράμματα ἐπλήρωναν μόνον 10 λεπτὰ ὅπου δὴποτε τῶν Βρετανικῶν νήσων ἐστέλλοντο. Ὁ ταλμηρὸς οὗτος νεωτερισμὸς ὑπερέβαλε μετ' οὐ πολὺ τὰς ἐλπίδας τῶν νομοθετησάντων αὐτόν· δέκα ἔτη ὕστερον, τῷ 1850, ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων ἠύξησεν ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου εἰς 7 ἑκατομμύρια καὶ τινὰς χιλιάδας.»

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

25.—Διατί ἐν πύρανον (μαγκάλι) σβύνε ὅταν τὰ ἐκθέσωμεν εἰς τὰς θερμὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου;

Διότι ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ διὰ τοῦ ὀξυγόνου του συντελεῖ εἰς τὴν καυσίν, παρέχων τρόπον τινα τὴν ἀναγκαίαν τροφήν εἰς τὸ πῦρ. Θερμαινόμενος ἐπομένως διὰ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος ἐκτείνεται καὶ ἀραιούται, δὲν παρέχει δὲ οὕτω εἰς τὸ πῦρ τὴν πρὸς διατήρησιν αὐτοῦ ἀναγκαίαν τροφήν.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΙΕΦΦΕΡΣΟΝ

1. Μὴ ἀναβάλης ποτὲ εἰς τὴν αὐριον ὅ,τι δύνασαι νὰ κάμῃς σήμερον.
2. Μὴ μεταχειρισθῇς ἄλλον δι' ὅ,τι δύνασαι νὰ κάμῃς ὁ ἴδιος.
3. Μὴ ἐξοδεύῃς τὰ χρήματά σου πρὶν τὰ κερδίσῃς.
4. Μὴ ἀγοράσῃς ποτὲ πρᾶγμα περιττόν, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶνε εὐθηνόν.
5. Ἡ ματαιότης καὶ ἡ ὑπερηφάνεια μᾶς προξενούσι δαπάνας πολὺ μεγαλητέρας παρὰ τὴν πείναν, τὴν δίψαν καὶ τὸ ψῦχος.
6. Ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσῃς διότι ἐφαγῇς ὀλίγον.
7. Ποτὲ δὲν κοπιᾷζει τις δι' ὅ,τι κάμνει προθύμως.
8. Πόσας θλίψεις μᾶς ἐπροξένησαν δυστυχήματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε μᾶς συνέβησαν!
9. Βλέπε πάντοτε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴν τῶν ὄψιν.
10. Ὅταν εἶσαι θυμωμένος, μέτρα ἕως εἰς τὰ δέκα πρὶν ὀμιλήσῃς, καὶ ἕως εἰς τὰ ἑκατὸν, ἐὰν εἶσαι πολὺ θυμωμένος.

Ὁ Ἄγγλος ἀναγινώσκει καθ' ἑκάστην τὴν Γραφήν ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τοῦ κατ' ἔτος ἐκδιδόμενου προγράμματος τοῦ ἐν Λονδίῳ Βασιλικοῦ Σχολείου (Kings' College) τίθενται πάντοτε τὰ ἐξῆς: «Εἰς πάντα χριστιανικὸν τόπον, τὸ σύστημα τῆς ἀνατροφῆς πρέπει γὰρ θέτη τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν

σπουδῶν. Ἄνευ τῆς θρησκευτικῆς ἐπιστήμης αἱ ἄλλαι ἐπιστήμαι δὲν δύνανται νὰ παρέξωσιν οὔτε εἰς τὸ ἄτομον εὐτυχίαν, οὔτε εἰς τὸ Κράτος εὐημερίαν.»

Τὸ ἐπόμενον ἄσμα ἐγράφη ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ κ. Φιλίππου Ἰωάννου καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1828 ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἑλλάδος. Ἄνευτυπώθη δὲ καὶ ἐν τῇ Neugriechische Grammatik τοῦ Possart (1834).

Σ. τ. Δ.

ΑΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ

Τὸ ἔαρ μ' ἄνθη καὶ πρασινάδας
Τερπνῶς στολίζει τὰς πεδιάδας·
Τὰ δένδρ' ἀνοίγουν, ἄνθη ἐκφύουν,
Καρποὺς ὠραίους μᾶς προμηνοῦν·
Αἱ ἀηδῶνες λιγυρὰ μέλπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἢ ζεφυρτίτις αὔρα κλονίζει
Σιγὰ τὰ φύλλα καὶ ψιθυρίζει·
Νυκτὸς αἱ θρόσοι τὴν γῆν ὄχραίνουν,
Τέττιγες ἔξω αὐτῆς προβαίνουν,
Νὰ τερετίσουν ἔς τὰ δένδρ' ἀνέρπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ὁ γεωπόνος τὸν ὀφθαλμὸν του
Ἡδύνη στρέφει πρὸς τὸν ἀγρὸν του,
Τὰ σπαρτὰ βλέπει νὰ κοματίζουν,
Τοὺς στάχους ἤδη νὰ καλυκίζουν·
Παρθένοι ἄνθη εὖσμα δρέπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἀρνίων πλήθη καὶ ἐριφίων
Σκιρτοῦν μὲ χάριν εἰς τὸ πεδίον.
Ὁ βοσκὸς ἔχει τὴν χλόην στραῶμα,
Καὶ τὸν αὐλὸν του κρατεῖ ἔς τὸ στόμα·
Παίζει τὰ δένδρα κύκλω συρρέπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἠρίατοι, νόμφαι αἱ τῶν θασέων,
Καὶ τῶν ὑδάτων, καὶ τῶν ὀρέων,
Χοροὺς συσταίνουν, πανηγυρίζουν,
Τὸ ἔαρ ψάλλουν καὶ λιγυρίζουν,
Τὰ θεῖα κάλλη αὐτῶν ἐκπρέπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἐκ τῶν λιμένων ἤδη τὰ πλοῖα
Οἱ ναῦται λύουσι, κάρνουσι πανία,
Τὴν γαληναίαν θάλασσαν σχίζουσι,
Τρίτωνες κύκλω τὰ τριγυρίζουσι,
Τ' ἄγρια κύματα ἀποτρέπουσι,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἐαρ μου, ἔχε τὰς καλλονὰς σου!
Ζέφυρε παιξε μὲ τὰς πνοὰς σου!
Τέττιγες, κῆραι ἔξοχου κάλλους!
Βοσκοὶ καὶ νόμφαι, θελγετε ἄλλους!
Τὸν νοῦν μου ταῦτα δὲν παρεκτρέπουσι,
Τὸν νοῦν μου πάντα αἱ Μοῦσαι τέρπουσι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Εἰς πᾶν ἔθνος πολλοὶ εἰσιν οἱ μὴ κηδόν-

μενοι εἰμὴ περὶ τοῦ ἰδίου συμφέροντος, ἀμεριμνοῦντες δὲ περὶ τοῦ κοινού· πολλοὶ ὅμως τ' ἀνάπαλιν πρεσβεύουσιν ὅτι, ὅπως ἐλεγέ ποτε ὁ Περικλῆς, οὐδεμία οἰαδῆποτε ἰδιωτικὴ εὐπραγία δύναται νὰ ᾖνε ὠφελίμος, ὡσάκις ἀθρόα ἢ πόλις ἔχει κακῶς. Καὶ πονήρως μὲν διάκειται ἡ πατρις ὡσάκις πλειονοψηφοῦσιν οἱ πρῶτοι, εὐροοῦσι δὲ τὰ κατ' αὐτὴν ὡσάκις ἐπικρατοῦσιν οἱ δεῦτεροι. (Κ. Παπαρρηγόπουλος.)

* * * Νεανία, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦσο ἔτι παῖς· ἐντὸς μικροῦ ἢ κεφαλὴ σου θέλει λευκανθῆ ὑπὸ τῆς ἡλικίας, τὸ σῶμά σου θέλει κυρτωθῆ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων. Ἐπιλαμβάνου προθύμως καὶ μετὰ πόθου τῶν διαρρουσῶν ὠρῶν, πλήρωσον αὐτὰς ὠφελίμων ἔργων καὶ θέλεις ζῆσει ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους πλείοτερον, ἢ ὅσον ἐζῆσεν ὁ ἀνόητος ἀργὸς καθ' ὅλην ἡμικατονταετηρίδα. Οἱ καρποὶ τῆς δραστηριότητός σου, ἰδοὺ ἡ ζωὴ σου! (Zschokke.)

* * * Τὰ πάθημας εἶνε ἀληθεῖς φοίνικες. Εὐθύς ὡς καίεται ὁ παλαιὸς, ἀναφύεται ὁ νέος παράυτα ἐκ τῆς τέφρας. (Goethe.)

* * * Ὁ δξύνους εὐρίσκει σχεδὸν τὰ πάντα γελοῖα, ὁ λογικὸς σχεδὸν οὐδέν.

* * * Καλῶς κεκανομισμένη ζωὴ πολλαπλασιάζει τὸν χρόνον.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Θεραπεία δηγημάτων.

Ἐν τῷ Χρόνῳ τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἡ ἐξῆς ἐπιστολή: «Ἀναγνώσας ἐν τῇ ἐφημερίδι ὑμῶν διήγησιν τοῦ θανάτου ἀνθρώπου δηχθέντος ὑπὸ γαλῆς, σὰς παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσητε τὸ ἐξῆς, ὅπερ μοὶ συνέβη πρὸ τριῶν ἐβδομάδων.

»Ἐἶχον φέρει ξένον κύνα εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ συμφιλιώσω αὐτὸν μὲ τὰς γαλαῶς, ἔλαθον μίαν ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ ἔφερον πλησίον τοῦ κυνός. Ἡ γαλῆ ἐτρόμαξε καὶ μὲ ἔδηξε τοσοῦτον ἰσχυρῶς κατὰ τὸν μέγαλον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ὥστε οὐχὶ μόνον εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ κρέατος τέσσαρες τῶν κάτω δδόντων αὐτῆς, ἀλλ' ἡ πίεσις τοῦ οὐρανίου αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ δακτύλου ἐπέφερε σπουδαῖον οἰδημα. Μετὰ ἐν ἡ δύω λεπτά ὁ πόνος ἦτο ἀληθῶς ἀνυπόφορος, καὶ πολὺ φοβερώτερος ἐκείνου ὃν ὑπέφερα ἄλλοτε πληγωθεῖς. Ἐλαθον ὀλίγον θάμμα ἀρνικῆς καὶ, ἀναμίξας μὲ δωδεκαπλασίαν ποσότητα ὕδατος, ἔλουσα καλῶς τὸν δάκτυλον. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ ρέῃ ἐλευθέρως, ὁ πόνος ἔπαυσε καὶ τὸ οἰδημα κατέπεσεν. Ἐκτοτε δὲν ἤσθάνθην πλέον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν.»